

VEZÉRCIKK

Mozog a föld • BL

Én állapítom meg azt az időt, amikor igazságot szolgáltatok. Ha meginog a föld és minden lakója, én megszilárdítom oszlopaikat! A kérkedőknek ezt mondom: Ne kérkedjete! A bűnösöknek pedig: Ne legyetek fennhéjázók! Ne legyetek olyan fennhéjázók, ne beszéljete nyakasan, gőgösen! Mert nem keletről, nem nyugatról, nem is a pusztá felől jön a fölmagasztalás, hanem Isten fog ítélni: egyiket megalázza, másikat fölmagasztalja. Mert pohár van az ÚR kezében, tele habzó, fűszeres borral. Ha tölt belőle, meg kell inni, még a seprőjét is le kell nyelni minden bűnösnek a földön. (Zsolt 75,3–9)

Ezért én megingatom alattatok a földet, ahogyan meginog a szekér, ha kévékkel van telerakva. (Ám 2,13)

Szomorú események sorozata tette időszerűvé ezeket a szavakat: „*ha meginog a föld*”. A törökországi földrengéseket a görögországi, az iráni, a tajvani és legutóbb a mexikói követte. És mindez néhány hét leforgása alatt. Ha megmozdulnak az elemi erők, nyilvánvalóvá válik az ember tehetetlensége, kicsinysége.

A zsoltáriró szavain át Isten mégis vigasztalóan szól. Nem vagyunk a gigászi elemi erők védtelen játékszerai. Isten az, aki megállapítja az időt, és Ő az, aki azt mondja: elég!

Ezek az események számunkra az utolsó idők jelei. Az Úr Jézus így tanít: „a fügefáról vegyétek a példát, amikor hajtani kezd, közel van a nyár”. Vagy máshol: „*többfelé földrengések és éhínségek lesznek: a vajúdás kínjainak a kezdete mindez!*” (Mk 13,8)

Nos, ha hihetünk Jézus szavainak, akkor elkezdődött! Természetes reakciónk, hogy magunkba nézünk, és azt fontolgatjuk, vajon elkészültem-e a Vele való találkozásra. Azt olvastuk ez csak a kezdete a nagy nyomorúságnak. Nem felejthetjük el, hogy Isten a nagy nyomorúság elől elragadja az övéit. Talán holnap.

Mi a leghelyesebb magatartás ezekben az időkben? „Annakokáért szeretteim, ezeket várván, igyekezzetek, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket békességben. És a mi Urunknak hosszútűrését idvességnek tartsátok...” (2Pét 3,14–15)

Istenünk hosszútűrése nem azt jelenti, hogy van még egy kis időm a készülődésre, hanem azt, hogy vannak még körülöttünk, akik nem ismerték meg, akiknek még beszélhetünk, Isten közelgő országáról. Isten rájuk vár, és arra, hogy mondja már meg nekik valaki: Krisztus akkor jön el, ha az evangélium minden néphez eljut. Talán éppen a nagy nyomorúság nyitja meg egyesek szívét, hogy hozzáforduljanak. A Sátán tudja, hogy *kevés ideje van*, ezért mindent megtesz, hogy elfordítsa az embereket Istentől. Jézus minden emberért feláldozta magát. Néki egyformán kedves mindenki. Az Úrnak Lelke, aki bennünk lakik, szintén szeretne minél több embert megmenteni, amíg lehet. Vajon hogyan állhatunk Istenünk elé, ha önző módon csak a saját üdvösségünkre gondolva, nem nyújtjuk ki kezünk a veszedelembé rohanók felé? Azért, hogy szándékát felismerjük, hogy tudjuk kit, miként akar megszólítani, a tulajdon Lelkét osztotta meg velünk.

A „mit tegyünk?” kérdésre a legjobb válasz: Megtisztulva teljesedjünk be az Úrnak lelkével, és mindennap tegyük és szóljuk azt, amit a Lélek akar szólni a veszedelembé tartóknak. És ne

feledjük a kezdetben említett ígét, tegyük mindezt alázattal. Osztályrészünk pedig ez legyen: „jól vagyon jó és hű szolgám...”, vagy „jöjjetek, én atyám áldottai, és örököljétek az országot”.

Az Úrnak kegyelme legyen velünk!

TANÍTÁS

Programbeszéd helyett (Alapige: Lk 2,25–32) • Csernus Ákos

%Hogyan ismerhetjük fel Isten munkáját? Hogyan válhatunk munkatársaivá? Ezek életünk alapvető kérdései. A megjelölt igében Simeon azt az embert példázza, aki kegyes és igaz volt. Világosan megismerte Isten szándékát, meghallotta hangját, engedelmeskedett neki, így munkatársává lett, ezáltal számunkra is példává. Ő megválaszolta magának a fenti kérdéseket, hiszen világos volt előtte, hogy ki jött e világba, meglátta Izráel és minden nép üdvözítőjét, békességgel távozhatott el a földről – élete beteljesedett, annak célja megvalósult.

A fontosság igénye

Minden hívő ember számára fontos, hogy ezekre a kérdésekre választ találjon. Életünk során többször érkezünk olyan ponthoz, amikor áttekintést, mérleget készítünk. Megpróbáljuk felmérni, hogy valóban Isten akarata szerint jártam-e eddigi életemben, sikerült-e felismernem szándékait, mi az, amit cselekedni akar bennem és körülöttem, sikerült-e a munkatársává válnom. Nem csupán a hívő, hanem általában minden ember számára fontos, hogy része legyen valami nálánál nagyobb, valami olyannak, ami az ő személyén túlmutat: egy nagy jelentőségű, fontos ügynek. Ezért azonosulnak sokan különböző politikai pártokkal, kulturális egyesületekkel vagy más, értéket képviselő csoportokkal. Szereti az ember valami nagyszerű, önmagán túlmutató ügy részesének érezni magát. Ez alapvető emberi igény, hozzátartozik ahhoz, hogy az ember kiegyensúlyozott legyen, hogy érezhessük e világban a fontosságunkat, azt, hogy teszünk valamit, szükség van ránk. Ez különösen így van értékválsággal, bizonytalansággal küszködő történelmi korszakokban, amikor fontos megtalálnunk, hogy mik életünk alappillérei, amelyek meghatározzák viszonyulásunkat más emberekhez, a munkához, az anyagiakhoz, a lelkiekhez – egyáltalán, mik az alapkövei az életünknek.

Az értékek keresése ma és hajdan

Zavaros, bizonytalanságokkal, veszélyekkel teljes időben élünk és élt Simeon is. Ilyenkor nyugtalan lesz az ember lelke, vajdúdó várakozással telik meg, úgy érzi, valaminek történnie kell, változásnak kell bekövetkeznie, mert különben már közvetlen környezetünk is kárt vall, családuknak, gyülekezetünk, közösségünk sínyli meg ezt a helyzetet, gyengül, esetleg széthull. Előtör bennünk az igény, hogy részesei legyünk valami olyannak, ami megoldást kínál ebben a helyzetben, ami örökkévaló értékeket képes felmutatni, olyanokat, amelyekkel azonosulhatunk, melyek biztonságot, stabilitást jelentenek magunknak, környezetünknek. Ilyenkor gondolják úgy az emberek, és feltör belőlünk a vágy, hogy Istennek be kell avatkoznia, valaminek történnie kell, mert különben elveszünk, oda az egész világ. Ilyen rendkívüli és zavaros időben élt Simeon Júdeában. Római elnyomás alatt nyögött az ország, a zsidók nem érezhették magukat szabadnak, alárendelt, másodrendű polgárok voltak. A rómaiak megsértették nemzeti büszkeségüket is, hiszen ők meg voltak arról győződve, hogy Isten kiválasztott népe az övék, így különbek minden népnél. Sokkal inkább megérdemlik a szabadságot, önrendelkezést, Isten áldásait, mint a körülöttük élők. Ehhez képest a napi valóság arról szólt, hogy értékeiket semmibe veszik, szent helyeiket,

templomaikat meggyalázzák, saját isteneik számára kisajátítják. Mindezt tetézte, hogy saját fajtájuk között is akadtak olyanok, akik az idegen hatalom kiszolgálóivá szegődtek, nyomorgatták testvéreiket, igazságtalan adókkal, vámokkal sarcolták őket. Az erkölcsi válság mellett a vallás elzüllésének is mutatkoztak jelei. A papság saját érdekeit védte, „helyezkedett”, próbálta megőrizni pozícióit, sokszor kiszolgálta Heródest, a tobzódó királyt és az elnyomó római hatalmat.

Nincs prófécia

Ehhez hozzávehetjük azt a lelki apátiát (közönyt), amely abból fakadt, hogy már négyszáz éve nem hangzott kijelentés Izrael számára. Körülbelül négyszáz éve, az Ószövetség végén szólaltak meg utoljára a nagy próféták, azóta nem hangzott kijelentés, úgy látszott, hogy Istennek nincs szava Izrael népéhez. Ezt az időszakot az egyháztörténet „négyszáz csendes év” néven tartja számon. Elképzelhetjük, hogy mindezt összevetve, úgy érezte a korabeli ember, hogy ilyen bizonytalanságban, elvetettségben nem lehet létezni, valaminek történnie kell kultúránk, népünk, hitünk, egyáltalán létünk fennmaradásának érdekében – Istennek már cselekednie kell, a Megváltónak, a Messiásnak el kell jönnie, hogy mindent megváltoztasson.

„Önjelöltek”

Megjelentek lépten-nyomon önmagukat hirdető, önjelölt messiások, akiket tömegek követtek, mert elhitték, hogy ők ismerik a jelenlegi helyzet megoldásának kulcsát. Ezek a próbálkozások azonban kudarcot vallottak. Általában elmondható, hogy Izrael népe jogos várakozásban élt, várta, hogy valaki látványosan, katartikus erővel megjelenik, szinte berobban a világba, mindent megváltoztat, helyreállít, átveszi a hatalmat. Királyt, prófétát vártak vagy forradalmárt, mindenesetre olyat, akit fantasztikus jelek követnek, aki elpusztítja Izrael ellenségeit, helyreállítja a királyságot.

Párhuzamok

Milyen párhuzamok vonhatók az akkori és a mostani idők között? Ma is átéljük azokat a politikai és gazdasági változásokat, melyek felforgatják az eddigi értékrendet, bizonytalanná teszik az embereket. Válságjelek mutatkoznak az egész világon, melyektől mi sem függetleníthetjük magunkat. Ezek egyrészt ökológiai jellegű problémák, a környezet elszennyezéséből fakadnak, melyeken – úgy tűnik – nem tud úrrá lenni az emberiség. Ezzel összefüggésben megjelennek az egészségügyi gondok, egész országcsoportok kerülnek veszélyes helyzetbe. Jelen vannak a járványok, betegségek, ehhez hozzáadódik a bűnnek az a sodrása, amelyet magunk körül tapasztalunk. Mindezek előidézői annak a krízistudatnak, mely sok emberben, gyakran bennünk is jelen van, és azt mondatja velünk, hogy valaminek történnie kell. Úgy érezzük, hogy a világ tartóelemei rázkódnak.

Ha őszinték vagyunk, beismerjük, hogy az egyház feje fölött mintha átlépett volna az emberiség, olyan kríziseket, válságjeleket produkál, melyekre az egyház nem tudja a megoldást. Mintha nem látná a kiutat, nem tudja, hogy reagáljon a körülötte zajló eseményekre. Ezért Istenhez kiált: „Uram, avatkozz be, megérett az emberiség rá, hogy megtapasztalja erős kezedet”. Vajúdó várakozásban élünk, Isten egyháza igen erősen hirdeti és reménykedik Jézus Krisztus visszajövetelében. Véljük felfedezni az utolsó idők jeleit, ami nem új, hiszen ezek a dolgok időről időre korszakonként felerősödtek, különösen a századfordulókön kerültek előtérbe.

Jogosak a kérdések közösségünkben, gyülekezetünkben is: Mi Isten szándéka? Milyen megoldást kínál problémáinkra? A várakozás kapcsán ma is különböző megoldások ajánlkoznak, mint Simeon korában. Vannak önjelölt „messiások”, akik meggyőződéssel hirdetik, hogy a Krisztus visszajövele előtti nagy ébredés vezetői, szószólói. Természetes reakció a hívők részéről is, hogy nagy ébredést várnak, úgy érzik, különben elvész a világ.

Szeretnénk hinni, hirdetni, hogy nagy ébredés lesz a világ vége előtt. Sokan keresik – jogosan – a kitörést, a megoldást, szeretnének azonosulni valamivel, ami ezt kínálja számukra. Bennünk is felmerül a kérdés, hogy mit tegyünk. Nézzük meg, mi tette lehetővé Simeon számára, hogy az akkori zavaros időkben meglássa Isten tervét, és annak részese legyen!

Kapaszkodók

Jézus a Mk 13,31-ben világossá teszi tanítványai előtt, hogy az igazi kapaszkodó az ember számára csak és egyedül Isten beszéde lehet.

Színarany, édes, mint a méz

Simeon várta Isten vigasztalását, ez arról tanúskodik, hogy tanulmányozta az írásokat, olvasta, ismerte az ígéreteket az üdvözítőre vonatkozólag. Min alapul a mi várakozásunk? Néphiedelmeken, önjelölt próféták, messiások érzelmkorbácsoló programbeszédein vagy Isten ígétjén? Simeon várakozása Isten szavára épült, s ez számunkra is az egyetlen kapaszkodó. Nem hagyja meghalni bennünk a reményt, hogy van megoldás kérdéseinkre. Aki ezt szölte, az örökkévaló Isten, aki mindig állja a szavát. Ez a szó hozta létre a világmindenséget, teremtő szó. Nem emberi szó. Nem csoda, hogy a zsoltáros véleménye szerint színarany, olyan édes, mint a méz. Ezeknek a szavaknak a tartalmát az értelmünk talán fel sem fogja, de a szívünk visszhangozza. Valóban olyan kincs az Ige számomra, mint a színarany? Olyan édes, mint a méz? Ezt akkor állíthatjuk hitelesen, ha megtudjuk belőle Isten akaratát saját életünkre vonatkozóan, ha választ kapunk kérdéseinkre. Fontos, hogy megbecsüljük Isten szavát, azt a lehetőséget, hogy a kezünkbe vehetjük. Ezt tette Simeon és a 119. zsoltár írója is, aki gyönyörködik az Úr törvényében, örváltásról, örváltásra a nap minden szakában azon elmélkedik.

Fontos minden hívő ember számára, hogy ilyen szívvel tanulmányozzuk az Ő szavát, hogy bevésődjön szívünkbe, elménkbe, meghatározza emberi indulatainkat, gondolatainkat, kapaszkodót adjon. Segít felismerni Isten akaratát, szándékait, mint ahogy segített Simeonnak is.

„Csak” egy csecsemő

Mit várunk? Szükséges, hogy válaszoljunk erre a kérdésre. Simeon korában ismerték Izrael fiai az ígét, a prófétákat, ez mégsem volt elegendő ahhoz, hogy felismerjék a Messiást. Gondoljuk el, milyen nagy dologról volt szó, nem kis helyi ébredésről, egy prófétáról, hanem az Örökkévaló legnagyobb beavatkozásáról az emberi történelemben! Ez a nép várakozásban élt, mégis elmulasztotta a lehetőséget, hogy felismerje és részesévé legyen Isten munkájának, s elfogadja, alkalmazza az általa kínált megoldást. Valószínűleg a várakozásban volt a hiba. Nyílt hatalomátvételt, csodatevő prófétát, királyt, forradalmárt, valami messiáshoz méltó látványos megoldást vártak. Ezek közül egyik sem volt ő, csak egy csecsemő született egy szerény tanyán. Nem várta fogadó küldöttség, tisztelők hada, a Híradó stábja. Izrael népének zöme még ma sem hisz benne. Amikor prédikált, többször megjegyezték: mit akar ez az ács? Ismerjük a családját, testvéreit, nem hihetjük, hogy ő a Messiás! A pásztorok az angyalokra, a bölcsek a természeti jelenségekre lettek figyelmesek. Izrael és az egész világ üdvözítőjét csak Simeon és Anna prófétaasszony ismerte föl benne. Ez a tény el kell hogy gondolkodtasson bennünket is igemagyarázataink tévedhetetlenségét illetően. Nemde mi is csodákkal övezett, látványos ébredésre várunk, ezek jeleit kutatjuk vagy követjük, s hisszük, be kell következnie mielőtt Urunk visszajön?

Nem látványos, de annál hatékonyabb

Vajon nem mulasztjuk-e el a keresés, várakozás közben észrevenni az Ő tetteit? Kiáltozunk

ébredésért, s közben nem látjuk, hogy mit akar most tenni Isten. Talán nem merészség megállapítani, hiszen Jézus is mondja Isten országáról, hogy az nem látványos, de annál hatékonyabb. Őt a látványban keresni, azzal a hittel nézni és fenntartani a látványosságot, hogy ezzel őt szolgáljuk, nagy tévedés. Illésnek is csak akkor jelent meg a hegyen, mikor a látványok eltűntek, s a csendben halkán szólt hozzá, indította el. Ez a halk hang szólította meg Simeont. Az emberek többsége akkor is inkább jövendölésre használta az Igét, ahelyett, hogy magát ítélte volna meg általa, nem engedte, hogy felkészítse az Isten fiával való találkozásra. Ez tragédia volt rájuk nézve. Az Igének a szerepe ma is elsősorban az, hogy magunkat ítéljük meg vele, ne másokat, ne az idők jeleit fürkesszük, ne próféciákat keressünk, hogy hol és mikor jelentkezik az ébredés. Sokkal jobb, ha engedelmeskedünk az Igének, hagyjuk, hogy szívünket előkészítse, mint tette ezt Simeonnal is, hogy találkozassunk Isten fiával. A Szentírás ismerete volt tehát az egyik feltétele annak, hogy Simeon felismerte Isten szándékát és részese lehetett annak. A Biblia jellemzése szerint igaz és kegyes ember volt, ami nyilvánvalóvá teszi, hogy önmagát folyamatosan megvizsgálta, alázatosan, Istennek engedelmeskedve élt. Így vált alkalmassá arra, hogy felismerje az Úr kezének mozdulatát, és a körülötte uralkodó szellemi hangzavarban tévedhetetlenül meghallja az Ő hangját. Isten szerette volna felkészíteni Izrael népét is, ezért küldte Keresztelő Jánost, a „kiáltó szót”, hogy népe szívét visszafordítsa az Atyához. Nem azt akarta, hogy csak Simeon és Anna örüljön a Messiásnak, hanem hogy az egész Izrael.

Legyen a görbe út egyenessé!

Hasonlóan az akkori helyzethez, Isten bennünket is fel akar készíteni. Vajon engedjük-e, hogy szava hasson az életünkben, megítéljen, alkalmassá tegyen a Vele való együttműködésre, vagy tűzijátékra, látványosságra törekszünk? Felénk is hangzik a kiáltó hangja, gyülekezetünknek is szól: „Tegyétek egyenessé az Ő ösvényeit! Legyen a görbe út egyenessé, a göröngyös simává.” Egyfelől felhívja mindannyiunk figyelmét, hogy a görbe-görbe, az igazságtól eltérő, azt sokszor közbemagyarázó, megkerülő útjainkból megtérjünk, erkölcsileg megkérdőjelezhető életmegoldásainkat felülvizsgáljuk, ezeket elhagyjuk. Másrészt meg akar óvni attól, hogy a korabeli írástudók, farizeusok hibájába essünk, akik saját érdekükben úgy tudták csürni, csavarni, magyarázni az írást, a törvényeket, hogy az mindig őket igazolja, érdekeiket szolgálja. Ezzel azokat is akadályozták, hogy bejussanak Isten országába, akiket vezettek. Jaj nekik! – mondja Jézus.

Emeljük föl szemünket!

Azt közli ezután a Jánosról szóló ígerész, hogy minden szakadékot – Ésaínál völgyet – töltsetek fel. A völgy sokszor a csüggedés, a reménytelenség szimbóluma a Bibliában. Mit kell tennünk ahhoz tehát, hogy meglássuk Isten tetteit, Őt magát észrevegyük? Fontos, hogy hátrahagyjuk sérelmeinket, abba hagyjuk a siránkozást – a talán jogos – önsajnálatot, emeljük fel tekintetünket, ahogy a zsoltáros mondja „Szemeimet a hegyekre emelem”. Ha meg akarjuk látni Őt, nem járhatunk szemünket a lábunk elé szegezve, csüggedésnek, fájdalomnak adva át magunkat. Szeretné, ha szemünket felemelve meglátnánk munkáját. Ezt mondja továbbá a kiáltó szava: „minden hegyet és halmot hordjatok el!” Izrael népe, mikor elhagyta az Urat, halmokon, dombokon áldozott a bálványoknak, így azok engedetlenségük példaképeivé váltak. Ezenkívül a hegyek, halmok leomlása alázatra is int bennünket. Itt az ideje, hogy megtisztítsuk magunkat a mégoly alázatos köpenybe bújtatott bálványainktól, megalázkodva beismerjük, hogy nem vagyunk birtokában semmiféle varázserőnek. Nem ismerjük az ébredés egyedüli módszerét, fel kell adnunk ambíciózus próbálkozásainkat az emberiség, esetleg gyülekezetünk vagy saját környezetünk megjobbítására. Lássuk be, hogy ez Isten kezébe van, hagyjuk, hogy Ő cselekedjen!

Mit tegyünk?

Csupán azt, amit János hallgatósága. Megkérdezték, hogy mi a teendő. Talán mi is jobban tennénk, ha mielőtt programbeszédet tartunk, megjelöljük az ébredés egyetlen lehetséges útját, inkább megállnánk, feltennénk a magunk kérdését: Mit tegyek, hogy az Úr útját készítsem? Azért, hogy megjelenjen az Ő üdvössége, szabadítását mindannyian meglássuk. Az elsődleges feladatunk, hogy emberi kapcsolatainkban, családjainkban, munkahelyünkön az Úr útját készítsük. Simeon is ezt tette. Végül azt mondja róla az Ige, hogy a Szentlélek volt rajta. Így tesz bizonyosságot Simeonnak Istennel való bensőséges kapcsolatáról. Ismerte az Urat, beszélt vele. Bármit kiáltott a körülötte levő világ a Messiásról, bármiről, az aktuális próféciák ellenére pontosan megértette, hogy mi volt Isten akarata, melyek az Ő tettei, nem tévesztette el azokat. Hozzá is az a szelíd, halk hang szólt, ő is a csöndben találkozott vele, mint Illés.

A legnagyobb kihívás

Mindannyiunk számára szükséges tehát, hogy közösségben legyünk a Szentlélekkel, s ezt a közösséget mindennél többre értékeljük, mert a Lélek bennünk Jézust, s az Őt elküldő Atyát képviseli, általa pecsételtettünk el az örök életre. A legnagyobb kihívás számunkra, hogy megtanuljunk Vele együttműködni, hiszen Ő az, aki Isten mélységeit vizsgálja és feltárja előttünk. Ő ismeri igazán tetteit, szándékát, kijelenti akaratát. Így nem maradunk le, sem nem megyünk el mellette legyintve, mint ez Jézus idejében történt Izraelben. Vigyázzunk azonban arra, hogy ne próbáljuk saját akaratunkat a Szentlélek vezetésének beállítani, s azért kardoskodni, hogy Isten valamit tegyen. Ne próbáljuk ide vagy oda küldeni, rávenni, hogy ezt vagy azt tedd, hanem hagyjuk, hogy Ő nyissa meg előttünk az Igét. Ő az a halk, szelíd hang, aki vezetni akar minket. Ha elcsendesedünk és megalázzuk magunkat, megmutatja akaratát. Így leszünk képesek rá, hogy munkatársai legyünk. Simeont is ez a Lélek vezette, és idejében szólt neki.

Bizonyosság – békesség

Hogyan válaszolhatunk tehát az először feltett kérdésekre? Miből ismerjük fel az Úr munkáját, hogyan lehetünk munkatársai? Egyrészt Isten Igéje a kapaszkodónk, melynek engedelmeskednünk kell. Megalázva magunkat, kérjük a Szentlélek vezetését. Micsoda öröme lehetett Simeonnak! Izrael tombolt, kereste a megoldásokat, aktuális próféciák, önjelölt messiások után futott, neki bizonyossága, megrendíthetelen békessége volt, örült, hogy meglátta az Üdvözítőt. Magunknak sem kívánhatunk mást, mint ezt a bizonyosságot. Azt, hogy bármikor is szólít el Urunk, úgy tekinthetünk vissza, hogy nemcsak futottunk, kerestük a megoldásokat, hanem Simeonnal elmondhatjuk: „Látták az én szemeim a Te üdvösségedet”.

KÖRKÉP

Valódi honfoglalás volt • Mészáros László (Dudar)

%1999. július 10–30. között a kadarkúti gyermektáborban ennek az igének a fénye aranyozta be a több mint 870 táborozó lelkét. Tizenkettedik nyáron (ismét három egyhetes turnusban) tartottuk meg az Országos Gyermek Evangelizációs heteinket. „Honfoglaló” névvel megrendezett programunkban egy kicsit „magyarkodtunk”, egy picit „lovasolgattunk”, együtt honfoglaltunk az izraelitákkal és a tábor végére sokan, nagyon sokan átélték személyes honfoglalásunk (megtérésünk) mennyei örömét!

„Azon a napon még a lovak csengettyűin is ez lesz: Az Úrnak szenteltetett” (Zak 14,20)

– *Kedves Sö Bá!* – *ahogy a gyermekek előtt is megnevezted magad, hogyan látod a kadarkúti gyermektábor helyzetét?*

– Néhány évvel ezelőtt voltak kísértő gondolataim. Például, hogy a magas útiköltség miatt egyszer csak leáldozik az országunk egyik csücskében működő gyermektábor. Hiába kedvezőek a tábordíjak, ha az emelkedő útiköltséggel együtt már így is szinte megfizethetetlenül sok, főleg, ha egy családból többen jönnek. Azt gondoltam, hiába a sok befektetés a kadarkúti táborhely fejlesztésére, mert hamarosan átveszi a szerepét a helyi és a regionális forma. Ezzel szemben – az ezredforduló idején – miről beszélnek a tények? Soha nem látott, el se képzelt, meg sem álmodott népszerűségnek örvend a kadarkúti gyermektáboroztatás. Ha lett volna negyedik turnus, az is megtelt volna. De ugyanakkor örömmel kell látni azt is, hogy egyre több helyi és regionális gyermektábort szerveztek testvéreink (Mi négy ilyenről tudunk). Egyik nem pótolja a másikat. Bárcsak mind a két típusú táboroztatás tovább izmosodhatna, mert ennek hasznát a gyermekek lelke látná!

– *Miben látod ennek a növekvő érdeklődésnek a magyarázatát?*

– Mint már említettem, óriási az érdeklődés. Sok olyan csoport jött el, amely először táborozott velünk. Volt két gyermek, akik 1998-ban annyira jól érezték magukat, hogy az idén negyvenharmad magukkal érkeztek. A gyerekek alkalmasabbak arra, hogy új táborozókat szerezzenek. Nyilván a növekedésnek nemcsak a jó programok, a tábor mentalitása, a lelkisége, a hit az oka, hanem az is, hogy egyre több helyen ismerik fel a gyülekezetek, hogy ezért a programért érdemes áldozatot vállalni. Egyre több testvér szíves örömet támogatja anyagiakkal is helyi csoportjukat a tábori költségekben. Azt is meg kell vallani, hogy volt új jelenség is az idén: akadt minden turnusból egy-két gyermekünk, akiben feltámadt a honvágy, illetve nem arra számított, ami a táborban fogadta, és idő előtt hazament. Csak azt tudom mondani, az ilyen eseteket is tegyük az Úr kezébe.

– *Hogyan látod a tábor lelki hátterét?*

– Sok gyülekezet imádkozott, böjtölt a gyermektáborért. Míg szerte az országban a felhőszakadások okozta iszonyatos problémák alatt nyögtek az emberek, addig mi, ott Kadarkúton (bár mind a három turnusban voltak esőzések) nem éltünk át hasonló megpróbáltatásokat. Viszont a Szentlélek megnyitotta a mennyei csatornákat, és áradt az áldás a tábor lakóira, a gyermekekre, a munkatársakra, az ott nyaraló felnőttekre egyaránt. Nem kevés munkásról derült ki utólag, hogy elfáradva, belefáradva érkezett egy újabb gyermekprogramra, és itt, a Szentlélek hatalmas munkája láttán, elszégyellte magát, beismerte csüggedését, a gyermekszolgálatban megerősödve, megépülve, megújulva indult haza.

– *Evangéliumi céljaitok között a magvetés vagy az aratás kap nagyobb figyelmet?*

– Tudatában vagyunk annak, hogy a gyermekeknek a táborozás élményt jelent. Kadarkútra vágyanak, jó programokra, izgalmas napokra számítva érkeznek. Azt is elismerjük, hogy nincs aratás, magvetés nélkül. És egy gyermektáborban sok lehetőség van a magvetésre, hiszen sok gyermek először kerül keresztény környezetbe. Semmiképpen sem akarunk éretlen gyümölcsöket leszakítani. De az idei tábor a magvetés mellett főleg az aratásé volt. Már az első turnusban láttuk, hogy a Szentlélek helyet kért magának. Azután ez a második turnusban fokozódott, a harmadikban szemünk, szánk tátva maradt: szinte az egész tábor megújult és megtért. Az egészben az a különleges, hogy ahány csoport érkezett, az mind hozott magával egy önálló, sajátos irányzatot. A táborvezetés is háromféle volt: úgynevezett hagyományos pünkösdi, professzionális pedagógia szerint működő és volt eleven, hangos táborvezetés is, de az Úr nem ezért vagy azért, nem az egyiket a másikkal szemben, hanem önmagáért, az Ő nevéért áldotta meg és árasztotta ki a szentség lelkét. Azt éreztem, hogy mindent, ami embert embertől szétválaszthat, félreteszi, előlép, helyet kér magának, elérkezettnek látta az időt az aratásra.

– *Mondanál konkrét példákat is?*

– Voltak olyan tinik, akik csak azért sem jöttek el az evangelizációs estére, ott maradtak a

saját faházukban, és erre, mit tesz az Úr, ott, ültő helyükben megtértek. Testvéreim, ti, akik nem voltatok ott, megértitek, mit jelent az evangelizáció után még órákkal is örömkönnyeektől, bűnbánattól, bűnbocsánattól zokogó gyermekeket látni? Mit jelent az, amikor egy egész család fiától-lányostól, együtt megtér? Mit jelent visszahallani másnap és napok múltán is: igazán megtért a gyermekem, hiszen termi a megtérés gyümölcsét, mintha kicserélték volna a lelkét. (Ugye, Emil? Soha, nem felejttem el apai örömdetet, amint együtt sírtál megtérő fiaddal, még most is, én is, csak nagy könnycseppek között tudom ezeket a sorokat leírni). Az történt, hogy az idős testvérek ott a kastélyban, és mi is, közösen kiáltottunk az ég Urához áldásért. Utólag arról tettek bizonyosságot, hogy valami szent, hatalmas erő áradt be a kastélyba a táborból. Ez az élő Isten szerelme Kadarkúton, a kastélyban és a gyermektáborban is. Ennek fényében az a sok hiba, amelyet a tábori életben elkövettünk, mind, mind eltörpül, jelentéktelenné válik, mert az Úr győzelmének személyes megtapasztalói lettünk. (Természetesen, hibáinkból tanulni igyekszünk.)

– *Gondolom, nem közömbös a tábori program milyensége sem...*

– Ó, igen, erről is jól esik beszélnem. Nos, ha már honfoglalás, akkor őseinkről tudni kell, hogy a lovakhoz sok közük volt. Lovastáborként hirdettük az idej táborát. Arra kevesen számítottak, hogy lesznek lovaink és lovászaink. Naponta mi túráztunk, utaztunk nagyokat, hogy lóközelbe jussunk. Egy alkalommal Boka Virág tartott élménybeszámolót a 4500km-es lóhátas honfoglalási útvonalat bejárt csoportja nevében. Másnap kettészakadt a tábor, egyik rész ment Bányára lovagolni, hintázni, másik rész a híres szennai falumúzeumba látogatott, a következő nap három Volán-busz szállította a táborát Kaposmérőre, ahol világhírű íjászbemutatóval várt minket Kassai Lajos úr. A végére maradt a helyi kadarkúti szövetkezet lovasfogatóval való kocscikázás, ez aratta a legnagyobb sikert. Összefoglalva: a lovas programoknak fergeteges sikerük volt! Bár a sok utazás miatt kevesebb volt a szabadidő, de ezt talán már megbocsátották nekem a táborozók. Az idén fedeztük fel, hogy Kadarkúton van egy (hivatalosan is jegyzett) magán arborétum. Tízfős csoportban háromszor voltunk ott látogatni. A szemek csillogása jelezte, hogy senki sem bánta meg a Tibor úr kertjével való „találkozást”.

– *A résztvevőkről, ha hallanánk tőled...*

– Ilyen sok óvodáskorú táborozónk még egyszer sem volt. A három turnusban közel száz picurka. Velük sok nyaraló felnőtt is érkezett. Először találtuk meg a tinikkel is a közös nevezőt. Bevontuk őket a különböző tábori feladatokba (például: teljesen önállóak voltak a táborozó akadályverseny állomásvezetői, és látni kellett volna azt a lelkesedést, ahogyan végezték ezt a feladatot). Az is igaz, hogy megengedtük nekik a csoportvezetői felügyelettel zajló éjszakai túrát (sétát is), ahol igazi lelki és baráti beszélgetések folytak. (Így nem kellett külön hajkurászni őket a takarodó idején!) Volt olyan család, amelyik eredetileg három turnusra jelentkezett, de sajnos, csak az elsőre tudtak ottmaradni. Nekik említettem humorosan, hogy én azért maradok háromra, mert valamelyik biztosan a legjobb lesz a három közül. Egyet mondhatok: mind a háromban sok-sok jó volt! Nem tudok rangsort állítani. Egy szolgálati területet, kisebb döccenőktől eltekintve, mind a három héten kiemelnék, ők a konyha lelkes, fáradhatatlan csoportja.

– *Milyen útravalóval indultak haza a gyermekek?*

– Ennyi hálás gyermekszem még sohasem tekintett ránk a hazautazáskor. Vajon mi lehet az oka? – kérdeztem magamban. Rájöttem, azért ilyen hálásak, mert nem éltünk vissza a bizalmukkal, és nem csináltunk a történelem oktatásból iskolai stúdiumot! Nem is ez volt a célunk, csupán játékos, vidám hangulatot szerettünk volna e „magyar” témával teremteni. (A Feszty-körképre hasonlító dekorációval ezt a maximumra tudtuk fokozni.) A bibliai honfoglalás négy fontos állomását olyannyira reflektorfénybe tudtuk állítani, hogy abból viszont mindenki kellő indíttatást kapott arra, hogy maga is eldöntse, akarja-e a saját, személyes honfoglalását megtalálni ebben a törékeny világban: a legbiztosabb hazát, a lélek

házáját, az Isten országát. A búcsúzáskor jelszavunk üzenetét helyeztük a gyermekek szívére: „Azon a napon még a lovak csengettyűin is ez lesz: Az Úrnak szenteltetett” (Zak 14,20). Hadd álljon itt szó szerint ez a néhány mondat, melyet – mint a táborvezetője – szerettem volna a gyerekeknek útravalóul a szívére helyezni:

Búcsú

- Azon a napon még a lovak csengettyűin is ez lesz: Az Úrnak szenteltetett. (Zak 14,20) Jelszó – Amikor a szívedbe fogadtad az Úr Jézust mozdulatodban, hangodban, mosolyodban más is észre fogja venni, hogy te Kadarkúton táboroztál.
- Nagyon sok levelet és képeslapot írtatok a héten. Vajon te és te és te is írtál? Vajon hazaért már a leveled? Vajon örültek otthon a levelednek?
 - Szép honfoglalásunk volt ezen a héten. S legszívesebben mi is íránk egy gyönyörű levelet: Kedves Apuka/Anyuka! „Örülünk, hogy gyermeke jó táborozó volt, büszkék lehetnek rá.”
 - De most még nem írunk ilyen levelet. Miért? Mert 2Kor 3,2: „a mi levelünk vagytok”, olvasom a Bibliában.
 - Tehát a te gyermeki szíved út a Szentlélek segítségével valami újabb, valami szebb, jobb felé. És ezt otthon el fogják olvasni. Engedd, hogy olvasható legyen az életed!
 - Nehogy olyan levél legyél, amely soha nem jut el a címzetthez. Legyél jól megírt, jól megcímezett levél.
 - Most imádkozni fogunk azért, hogy a levélre pecsét, a bélyegző is rákerüljön.
 - Nem lehet egész évben táborozni, de egész évben együtt járhatasz Jézus Krisztussal.
 - Otthon nem fog trombitászó segíteni, de állandóan figyelheted az Úr szavát.
 - Nem viheted magaddal új/régi barátaid, de a legjobb Barát veled lesz a világ végén is.
 - Nem tudunk rátok vigyázni most az úton, de a keskeny úton nem lesztek egyedül.
 - Hamar elszalad a vakáció, folytatódik „a kinti” élet, de az is hamar eltelik, ha van örök életed Jézus Krisztusban, akkor ez vidámmá teszi a szívedet.
- Jövőre találkozunk!*

Néhány munkatárs táborzáró órában született értékelése:

- Különleges élményem és legnagyobb örömöm itt a táborban az evangelizációs este volt. Fantasztikus átélni, mikor az Úr munkálkodik, ilyenkor nem számít fáradtság, áldozat, az Úr mindenért kárpótol. S azt mondom, köszönöm, Uram, megérte.
- Még csak pár éve élek (39) az ellenségem meg több ezer éves tapasztalattal rendelkezik. Megpróbált mindenféle területen rátelepedni az életemre. De az Úr Jézus velem volt és nem engedte, hogy elvegye az örömet, a békességemet, rávilágított, hogy ez csapda, vigyázzak. Megtapasztaltam a szabadulás és honfoglalás örömét.
- Itt a faházban jól áthallatszik a hang, élvezettel hallgattam a kisebb lányok beszélgetéseit. Sajnos, nem voltam sokat a gyerekek közelében. Első napokban én gyengélkedtem, aztán az unokám lett beteg, vele pihengetek, lemaradva a jó programokról. Így is megérintett Isten Lelke, mikor az esti alkalom után beszámoltak a sátorban átélt eseményekről, az őszinte gyermeki könnyekről, Jézusnak átadott életükről. Csodálatos lehetett a helyszínen. Óvja az Úr továbbra is a tiszta szívüket, hogy megmaradjanak szeretetében. Gyönyörű énekeket, jeleneteket láttam, hallottam, nagy szükség lesz rá a jövőben is. Ilyeneké a mennyeknek országa.
- Én most döbbszem rá, hogy a gyermektől milyen sok mindent tanulhatunk mi, felnőttek. Nem szabad szégyellni, be kell ismernünk, hogy sok esetben akármilyen kicsik, felnézhetünk rájuk.
- Azok a tinifűk, akikről mindenkinek rossz véleménye volt, és többen azt hitték, hogy rosszak lesznek a csoportfoglalkozásokon és a közös feladatokon, nagyon jól viselkedtek. Értelmesen gazdagították a csoportot.

- Egyik este a nagylányok nem akartak aludni, de egy órai altatódal éneklés után mind elaludtak, bár bizton állították: „Mi reggelig fenn leszünk”
- Egy nem keresztény háttérű családból jövő fiú nagyon érdeklődő volt a csoportfoglalkozásokon. Szerdán este megtért, és komolyan döntött Jézus Krisztus mellett. Már alig várja a következő nyarat, hogy újra eljöhessen. Az a vágya, hogy ha nem jöhet már a táborba gyerekként, tábori munkatársként vehessen részt. Dicsőség legyen az Úrnak!
- Csodálatos volt számomra, hogy a gyerekek között nem volt agresszivitás, szépen eljátszottak, baleset is csak figyelmetlenségből adódott. Egy átlagos óvodába szinte félve engedi az udvarra az ember a gyermeket, itt viszont, ahol háromszor annyian voltak, nagyobb biztonságot érezhettek.
- A szerda esti alkalom nagyon tetszett. Ilyet még nem éltem át, hogy a Szentlélek ennyi gyermeket megérintett egyszerre. Csodálatos volt nézni őket, ahogy sírtak a bűneik felett. Én is sírtam velük együtt. Este még a faházakból is lehetett hallani a gyermekek és szülők imádkozását és nevetését. Csodálatos volt. Jövőre is eljövök!
- Nagyon örültem annak, hogy sok gyermek befogadta szívébe Jézust. Volt egy kisfiú, akit megdobtak kővel. Elment, keresett egy darab száraz kenyeret, és azt mondta: én visszadobom kenyérrel, mert azt mondja az ige, „ha megdobnak kővel, dobd vissza kenyérrel”.
- Evangelizációs estén történt: előrehívták azokat a gyerekeket, akik szeretnék befogadni az Úr Jézust a szívükbe. Rita odajött hozzám és megkérdezte: Kati néni, elmehetek zuhanyozni? Megtérni jöttél vagy zuhanyozni? Döntsél jól! Rita így felelt: akkor megtérni.
- Három gyereket fogadta el az Urat, és csodálatos volt, ahogyan bűnbocsánatot tartottak zokogva. És utána az Úr betöltötte az öröm kenetével őket.
- Bizonyosságom elmondása után az ötös csoportban Noémit csodálatosan felhasználta az Úr, hogy imádkozzunk tolokocsis gyermekekért, sírva-zokogva az egész csoporttal együtt imádkoztunk, és kiáradt az Úr ereje. Gyermekek közt még ilyet nem tapasztaltam. Ennyi gyereket egyszerre megtérni még nem láttam sosem.

– Már az ismerkedő csoportfoglalkozáson kitűnt a csoportunkból egy fiú, aki nagyon figyelmetlen volt, mások figyelmét is zavarta állandó beleszólásával és csúnya beszédével. A foglalkozás után a társammal együtt imádkoztunk érte. Másnap megbetegedett, és az első csoportfoglalkozáson szó nélkül ült. A következő napokon már kezdett visszatérni eredeti, rossz formájába, de az evangélizációs estén – legnagyobb csodálkozásunkra – előrement, és sokáig imádkoztunk érte. Nagyon sírt, és úgy érzem, komolyan megváltozott, bár még imádkoznunk kell érte.

—

Néhány sor az azóta érkezett levelekből:

- Nagyon boldog vagyok, hogy ott lehettem a kadarkúti táborban. Isten csodálatos kegyelmét tapasztaltam meg az egész hét folyamán. Félelemmel és bizonytalansággal a szívemben indultam el, sőt, utólag, emberek előtt is bevallva, amit az Úr tudott, válaszút előtt álltam: csinálom-e a gyermekmunkát tovább vagy nem. A táborban megtapasztaltam, hogy milyen az, amikor mindenki egy célért mozdul: elfogadni a Megváltót. Csodálatos volt átélni a gyermekek megtérését, részt venni benne. Van egy másik dolog is, ami miatt tollat ragadtam. Hazafelé a vonaton, mindenki tele volt élményekkel, megcsodálhattuk, mi, felnőttek, hogy Jézus a gyermekek szája által szerez dicsőséget. Az a sok áldás, megtapasztalás, Jézus szeretetéről a kívülállókat is megragadta. Bizonyosságot tettek, hogy Jézus él. Csodálatos volt. Szeretném, ha ez a munka folytatódna.
- Jól éreztük magunkat. Ennek ellenére, az volt az érzésem, hogy nem olyan a tábor hangulata, mint amilyennek Jézus Krisztus gyermekei között kellene lennie. Előfordultak balesetek, csúnya beszéd a játszótéren, fegyelmezetlenség és nyomasztó érzés is uralkodott. Kezdtem én is kényelmetlenül érezni magam, mert a lelkesedés, ami kezdetben olyan nagy

örömöt adott nekem, apadni kezdett. Imádkoztam, mert éreztem, szükség van az imaharcra. A sátán nagyon bele akart avatkozni egy jól kidolgozott tervbe, ami hiszem, hogy az Úr felügyelete alatt készült. El is csüggedtem egy idő után. Nem láttam értelmét, hogy tovább erőlködjek akár csoportfoglalkozáson, akár imádságaimban. Hiába volt tehát a buzgóság, a felkészülés, a várakozás, a rengeteg munka, amit befektettek a táborba? De ugyanezen az estén, amikor ezek a gondolatok megfordultak a fejemben, megtanított az Úr egy fontos dologra. A korinthusi leveleket olvastam, ahol a 12. rész főcíme már elgondolkodtatott: Pál erőtlensége és Isten ereje. Megértettem, hogy nem az én vagy a mi felkészültségünk mértéke a fontos, hanem az, hogy mennyire tudok emberi akaratomtól függetlenedni. Erőtlennek lenni, hogy krisztusi erő lakhasson bennem, és Isten eszközként tudjon felhasználni. Ezeket a gondolatokat erősítette meg bennem Erna is, amikor a reggeli harmatáhítaton az esti evangélizáció került szóba. Megkért bennünket, hogy imádkozzunk együtt. Érkezésemkor már imádkozó testvéreket találtam, Szentlélekkel telt léggömböt, amelybe beleborzongtam. Boldogság töltött el imádság közben, éreztem, most erősek vagyunk. Most már harcosként indulunk a csatába. Az esti alkalomkor körülvettük a sátrat, mint katonák a várfalat, és imádsággal zártuk el a legkisebb részt is a kísértő elől. Akik ott voltunk, mindannyian bizonyosságot élhettünk át. A gyerekek nyitott szívvel, füllel, kerekre nyílt szemekkel figyelték az evangélizáció eseményeit. Szívták magukba az elhangzottakat, és nem esett útszélre egyetlen mag sem. Senkinek a szíve nem maradt érintetlenül. Előrementek a gyerekek, sírva imádkoztak, énekeltek, kapcsolatuk volt Istennel. Ezen az estén igazán megtapasztalhattam, mit jelent erőtlenné lenni úgy, hogy közben hasznos eszköz vagyok Isten kezében. Megtanultam, miért fontos egységben lennie a szolgáló csoportnak. Ezt a hetet elsősorban Istennek köszönöm, és köszönöm azokat a testvéreimet is, akik hallgattak szavára. Akik ott voltunk, lelkünkben gazdag ajándékkal térhettünk haza. Az Úr győz!

– A táborban eltöltött egy hetet sokat emlegetik gyerekeink. Igaz ugyan, hogy szegény csoportvezetők is emlegethetik a dusnoki gyerekeket, mert volt köztünk jó néhány nehéz eset. Hallottunk panaszt főleg két kamasz lányra, akik csak viháncoltak, fiúk után futkostak – nem igazán fogták fel, hogy hol is vannak. Az egyik az anyjával, testvérével volt ott, a másik a barátnő volt. A leány anyjának jót tett a tábor, a sok nehézség és keresés után úgy látom, megindult Jézus felé. A jó néhány nehezen kezelhető némelyikénél pedig azt tapasztaltuk, hogy hét végére egészen megszélidült, nem volt olyan idegen, vibráló, csapongó, kezelhetőtév vált. Ezután az együtt töltött hét után pedig reméljük, itthon is jobban tudjuk a kapcsolatot tartani velük, illetve a családjukkal.

Szeretném megköszönni a tábori élményeket Neked is (az Úrnak már megköszöntem). Nagyon jól éreztem magam, bár sokat ügyetlenkedtem. Itthon beszéltem a nagylányokkal, és megegyeztünk, hogy jövőre ők is mennek segíteni. Ez a második alkalom, hogy láthattam és valamelyest megérthetem a tábor folyamatát. A legmegdöbbentőbb a szerda este volt, amikor zokogni láttam a gyermekeket a bűnbánattól. Egyik gyermekem is megtért, azóta az este óta egészen megváltozott. Ezért érdemes munkálkodni!

A táborban született versek:

A boldogságot kapni lehet

%%Az emberek szenvednek,
mert nem találják a fényességet
Több ember árva, mert nincsen társa
De vannak emberek, kik boldogok
És nem figyelik a másikat,
Hogy szomorkodók.

Vannak a földön szegények és gazdagok.
Mindkettőben lehetnek boldogok.
A boldogságot kapni lehet, mint a kenyeret.
Egyszerűen meg kell ismerni egy fényt,
abba pedig egy angyalt
Az angyal boldoggá teheti szomorú dalodat./%%

A béke tüze

%%Béke tüze lángoljon bennetek!
Szeretet tüze szédítsen titeket!/%%
{k1999501}
{k1999502}
{k1999503}

Kumrán • -Nati-

Talán hallottál már erről a Jeruzsálemtől délkeletre fekvő helyről, Kumránról. Itt találtak rá a tudósok világát mozgásba hozó 45 agyagkorsóra, és bennük a Biblia könyveit tartalmazó tekercekre. Egy barlangban bukkant rá ezekre – mind anyagi, mind pedig szellemi értelemben –, a felbecsülhetetlen értékekre egy beduin fiú, aki azonban nem tudta, milyen kincs birtokába jutott. Ezért csak jóval később kerültek a több mint 2000 éves leletek a tudósok asztalára.

Az 1947-es felfedezést követően újabb tekerceket találtak. A legnagyobb jelentőségű az Ézsaiás-tekerecs, amely mind a 66 fejezetet tartalmazza, tehát teljes egészében megmaradt. Ezt a feltárt leletet, és a mi Bibliánkban szereplő írást összehasonlítva arra a következtetésre jutottak a tudósok, hogy a mai és a 2100 éves szöveg között csak nyelvtani, esetleg fogalmazásbeli különbségek vannak, ezek is csak csekély számban fordulnak elő. Ézsaiás könyvének tartalma tehát az évezredek során sem változott meg, köszönhetően a pontos másolóknak. Láthatjuk, hogy Isten milyen csodálatos módon gondoskodott arról, hogy úgy jusson el hozzánk is Igéje, ahogyan azt Ő hosszú idővel ezelőtt adta.

Visszatérve az agyagkorsók jelentőségének vizsgálatára Isten újabb csodája tárul elénk. A zsidók ügyeltek arra, hogy a zsinagógában mindig kifogástalan tekercsből olvassák fel az Úr szavát. Ha megrongálódott, hagyományukból eredően nem semmisítették meg, mert az az Isten nevét tartalmazó tárgyak közé tartozott, s így szent volt. Ezért az Úr Jeremiásnak adott parancsát követve agyagkorsókba rejtették az elhasználdott írásokat (Jer 32,14){*Az elhasználdott vagy megrongálódott tekerceknek volt egy másik tárolási módja is. A templom végében egy részt elfalaztak, csak egy kis lyukat hagyva a falon, ahol bedobálhatták a tekerceket. Ezt a helyet nevezik Genizának. (a szerk.)*}. Egyedül Isten tudhatta, hogy ezek az edények az évszázadok viharait is túléltek, és a bennük rejlő iratok több mint 2000 év múlva bizonyosságot tesznek arról, hogy Isten üzenete hűen öröklődött ránk.

Bátorítás a hazafelé indulóknak • Nagy Hajnalka

Édesanyánk súlyos beteg lett. Kislányomnak próbáltam elmondani, hogy a Mami a mennyország felé tart. Nem tudtam, hogy kezdjek hozzá. Nehéz feladat volt elmondani, hogy a Mami, akit annyira szerettünk, nem lesz sokáig közöttünk. Elmondtam, hogy a mennyország olyan hely, ahol gyönyörű lesz minden, nincs fájdalom, se könny. Itt a földön építjük fel mennyei házunkat. Kislányom tágranyílt szemmel hallgatta. Jó cselekedeteink egy-egy téglát jelentenek, s ahogy itt élünk, úgy épül mennyei otthonunk. Kislányom könnyes szemekkel borult a nyakamba:

– Anya, a Mami annyira jó, hogy biztosan hiszem, van már háza, és nagyon várja, hogy beköltözzön!

– Igen, válaszoltam. A Mami már nagyon várja, hogy beköltözzön.

A családuknak nehezen fogadta a hírt: májrák. Egymásra néztünk, és értetlenül kérdeztük, hogy miért? Miért pont a mi Édesanyánk, miért pont így? Hogyan mondjuk el Neki? Féltünk attól, hogy elveszítjük. Féltettük az ismeretlentől, a szenvedéstől, és sajnáltuk magunkat.

Édesanyánk egész életében példamutatásával prédikált nekünk. Minden alkalmat megragadott, hogy tanítson és helyes irányba tereljen bennünket. Anyai szíve soha nem szűnt meg imádkozni értünk. De amit halálos ágyán cselekedett és mondott, az rátette a koronát életére. Megadatott számomra, hogy a Mamit elkísérjem ezen az utolsó, nehéz útján. Nagy hatással volt rám magatartása. Rettenetes fájdalokat élt át az utolsó hetekben, de soha nem hallottuk panaszkodni.

Folyton Jóbot hozta fel példaként. Mikor kérdeztük, hogy érzi magát, csak annyit mondott, hogy „Jézus ettől sokkal többet szenvedett.” Amikor ereje elhagyta, már inni sem tudott, kérdeztük tőle: Fáradt vagy, Mami? Mosolyogva mondta: A fáradtak ereje Jézus! Harcoltunk a napokért. Mindent megtettünk, hogy időt nyerjünk. Hittestvérei is példamutatóan támogatták őt is és minket is. Az ország különböző pontjairól jöttek meglátogatni, imáikkal és napi telefonjaikkal erősítettek bennünket. Nagy hatással volt ez Mamira, s külön köszönet érte mindazoknak, akik nem sajnáltak sem időt, sem energiát, hogy ezt megtegyék.

Nem tudtuk elengedni, de ő csak imádkozott: „Uram, adj erőt gyermekeimnek, hogy ne fájjon nekik! Kérlek, Atyám, segíts, hogy hamar el tudjam hagyni testemet, hogy ne lássák gyermekeim szenvedésemet!”

Csodáltuk emberfeletti erejét, bölcsességét, hitét, szeretetét. Egy este, elkészítve az éjszakára, körbeültük az ágyát. Együtt imádkoztunk. Azt mondta: „Egy nagy fényességet látok, Ő fog értem jönni nemsoká, már nemsokára”. Kérdeztem tőle: Mami, nagyon készülsz már haza? Igen, már nagyon! – volt a válasz.

Egész élete hitvallás volt, de az utolsó néhány hét bizonyíték volt arra: tudta, miért fut. Az életét feltette az oltárra. Csendesen, alázatosan viselte a terheket. Lelkipásztor feleségként nem volt könnyű dolga. Édesapánktól igyekezett az összes terhet átvállalni, hogy ő végezhesse szolgálatát. Minket, gyermekeiket, mint legszebb ajándékokat fogadott el Istentől. Fáradhatatlanul tette dolgát, s nem hagyott ki egyetlen alkalmat sem, hogy hirdesse Isten igéjét. Nyolc gyermeket nevelt odaadóan, mind a huszonkét unokája születése számára „nemzeti ünnep” volt. Szeretettel terelgetett bennünket. Mikor kirepültünk a családi fészekből, kitartó imáival kísérte életünket.

Köszönjük a Jó Istennek, hogy szerető, istenfélő Édesanyát kaptunk Tőle. Ezt a rövid visszaemlékezést ajánlom szeretettel Édesapámnak, testvéreimnek és az unokáknak. Szolgáljon erősítésül mindazoknak, akik voltak vagy éppen most vannak hasonló, nehéz helyzetben.

Fohász az öregedésről • „Csendes Alkony” (A Fővárosi Önkormányzat Virág Benedek utcai idősek otthonának lapja. 1996. 2. évf. 1. sz.)

*%%Igen, Uram, érzem, megöregszem.
Kérlek, őrizz meg engem mindattól,
ami az öregeket kiállhatatlanná teszi.
Védj meg a fecsegés hajlamától, ne
engedd hinnem, hogy éppen én vagyok
az, akinek minduntalan, mindenkihez*

*szólnia kell. Add meg a hallgatás örömét,
a belátást, hogy időnként nincsen igazam.
Szabadíts meg attól a hiú vágytól,
hogy mások ügyeit éppen nekem kell
rendbe tennem. Tégy engem segítőkészé,
de ne legyek se izgága, se zsarnok.
Adj türelmet, hogy meghallgassam
mások szenvedését, de tégy pecsétet
az ajkamra, ha egyre növekvő
fájdalmaimról vagy törődöttségemről ejtenék
szót. Add, Uram, hogy higgadt és békés legyek,
ne ideges és túl pedáns. Add, hogy
belenyugodjak lassú testi-lelki
fogyatkozásomba, hogy az embereket és a dolgokat
elnézően ítéljem meg, ne megkövesedett ítélettel.
Add, hogy ne legyek szenvedélyes
bírálója azoknak, akik engem nem szívelnek.
Add Uram, hogy ne örködjem aggodalmasan jogaimon,
hiszen tudom, hogy minden semmiség a végtelen
árnyékában. Add, hogy ne legyek
mohó maradék örömeimben, hanem
alázatos, engedékeny.
Uram, adj nyugodalmat, hogy
a dolgokat, melyeket nem változtathatok meg,
elfogadjam és elviseljem, bátorságot, hogy
amelyek megváltoztathatók, meg is változtassam,
s adj bölcsességet, hogy e kettőt egymástól meg
tudjam különböztetni. Végül, ne engedj elmagányosodnom,
hiszen tudod, nekem is szükségem van egy-két jó barátra.!*

Méltósággal viselni az öregedést • Nagy Hajnalka

*„Kellőképpen elviselni az öregedést
a bölcsesség mesterműve,
és az egyik legnehezebb része
az élet nagy művészetének”
(Henri Frederic Amiel)*

Az idős emberek gondozása az egész világon gondot jelent. A probléma nagyrészt abból adódik, hogy a régi családszerkezet felbomlott. Eltűnőben vannak a nagycsaládok. A családon belül is majdnem mindenki dolgozik, hogy a létfenntartáshoz biztosítani tudják az anyagi feltételeket. Megnőtt a munkával töltött idő is. Sajnos, az újfajta család-modellben „nincs helye az idős embernek”. Az idős nagymama, nagyapa az egész napját egyedül tölti gyermekei otthonában vagy esetleg saját lakásában, s mikor a család este fáradtan hazaérkezik, senkinek sincs ideje azokra, akik egész életüket gyermekük boldogulására szentelték.

Ezért születik az elhatározás, hogy a magány elől az idős ember önként, vagy akaratától függetlenül bekerül szociális ellátást, gondozást nyújtó intézménybe. Egyre-másra szerveződnek ezek az öregotthonok, klubok, ahol egyrészt társaságba kerülnek az idősek, másrészt azonos sorsú emberekkel találkoznak. Dolgozhatnak is, így nem érzik magukat feleslegesnek, haszontalannak, figyelmük elterelődik gondjaikról.

Egyre több idős ember kénytelen elszakadni családjától, de természetes, hogy nehezen válik el megszokott lakásától, környezetétől, kapcsolataitól. Az otthonba bekerült ember szinte minden esetben tragikus törést él át. Szerencsére nagy részük fiatal korában vallásos nevelést kapott, sokan ragaszkodnak hitükhöz. Ez segít elviselni magányosságukat, betegeskedésüket, gyermekeik, unokáik hálátlanságát és egyéb terheiket.

Sokan tudják, hogy több mint tíz éve működik Kadarkúton közösségünk szeretetotthona. De arról már kevesebben tudnak, hogy mit élnek át az otthonukat elhagyó emberek, hogyan élnek itt az idősek. Szeretnénk megismertetni a fiatalabbakkal és az idősebbekkel az itteni életet. Szeretnénk, ha ez a fiatalabbaknak tanulságul, az idős embereknek erősítésül szolgálna. S miután az otthon lakói rendszeresen olvassák az újságot, biztos nagy öröm lesz számukra, ha az Élő Vízben olvashatják bizonyásaikat. Számukra az egyik legfontosabb dolog, ha meghallgatják őket. S annyi minden történt velük ezalatt a hetven, nyolcvan, esetleg száz év alatt, sok a mondanivalójuk. Nekünk fiatalabbaknak feladatunk tanulni az idősektől, és gyakorolni az idevonatkozó parancsolatot: „Szeresd anyádat és apádat, hogy hosszú életű legyél a földön.”

Keresztény fiatalok! Egyszer talán mi is megöregszünk, ezért is példát kell mutatnunk a szüleink iránti tisztelettel és szolgálattal is.

Megemlékeztünk az útról • Kecser István

Jézus Krisztus Isten küldetésében, mint élő út jelent meg a földön. Önmagát is útnak nevezi, amit hit és cselekedetbeli követői járnak be, és végig kitartó hűségük után beérkeznek Isten mennyei világába, a lélek üdvösségébe.

Hitutunk belesimul életutunkba, kitölti annak hosszabb-rövidebb szakaszát. A legáldottabb az, ha az életút legutolsó, nehéz szakaszában is a hit útján járunk. Isten nem passzív, semmittevő útra hívott bennünket, amikor Jézus által megszólított. A hűséges, Krisztus követő hit útja gazdag eseményekben, bővülködik a hitpróbák választékában.

Isten úgy látta jónak, hogy Izrael is emlékezzen vissza arra az útra, amit Egyiptom és Kánaán között 40 éven át járt. Emlékezéseiben fedezze fel az Ő megtartó kegyelmét, amely a próbák és veszedelmek idején is jelen volt, és lássa meg népe, hogy mindezek alatt mi lakozott szívében.

1999. július 24-én mi is emlékeztünk közösségi székházunk könyvtár termében. A megtett út több mint harminc – nehéz próbákkal, munkával teletűzdelt – esztendő. Emlékeztünk: hogyan kezdődött és milyen körülmények között folyt Pünkösdi Közösségünk első bibliaiskolásainak élete az 1960-as évek végén. Emlékeink között megjelent az Akácfa utcai szegényes központi irodánk dohos levegője, bezsúfolt székekkel, poros iratokkal, ahol mint a SZET lelkészképző levelező hallgatói, speciális pünkösdi hitelveinket, szervezeti szabályzatunkat igyekeztünk elsajátítani. Azután megjelentek emlékeinkben a Székely Bertalan utcai adventista országos székház jól berendezett termei, szép imaterme, ahol sok más teológiai tudomány birtokosai lehettünk és adtunk számot – sok izgalommal tanáraink előtt – ismereteink szintjéről.

Nagy lendülettel és örömmel szívtuk magunkba a Szentírás ismeretének sokrétű változata mellett az archeológiát, a kortörténetet, a bibliai földrajzot, a pszichológiát és sok más kapcsolódó bibliai, pszichológiai „segédtudományt”, ami gazdagította a mindannyiunk által igen szeretett bibliai ismeretet.

Tanáraink, akik a SZET több kiségyházából kerültek ki, becsülettel és igen nagy igyekezettel adták tovább tudásukat a hallgatónak, akik szintén a SZET tageszékházaiban éltek mindennapi hitéletüket.

Tisztelettel és jó szívvel emlékezünk mindegyikre, és öröm számunkra, hogy a több mint harminc évvel ezelőtti tanári karból a találkozónkon – az Úr kegyelméből – jelen lehetett Fábrián József testvér. Ő volt az a pünkösdi közösség vezető személyiségei közül, aki akkor a

sok és nehéz gondokkal teli szolgálata mellett vállalta a tanítást a bibliaiskolában. Az ismeretanyag átadásán túl ő nem csupán tanítómesterünk volt, hanem lelki atyánk is. Tapasztalata, kiforrott lelki látása és érettsége egy életre meghatározó volt számunkra, amit igazán csak az Úrnak tudunk megköszönni.

A több mint három évtizede indult – az akkori társadalmi – politikai rendszerben megtúrt, különlegességnek számító – bibliaiskola hallgatói közül három testvérünk erre a találkozóra nem tudott eljönni, mert az Úr néhány évvel ezelőtt már hazahívta őket az örök otthonba. Az emlékezet, a kegyelet-virágai már elhervadtak sírjaikon.

A többieknek – nekünk – olyan kegyelem jutott osztályrészül, hogy többnyire feleségünkkel együtt voltunk jelen az emlékezés napján, a találkozón. Prédikátori „szűkszavúsággal” tekintettünk vissza egyenként, élet és szolgálati utunk elmúlt több mint három évtizedére. A felettünk elsuhant idő gazdag, eseménydús életről tanúskodik – persze ez a „mi látásunk” szerinti megállapítás. A derűs és borús napok váltakozása, a Táborhegyen és a halál árnyékának völgyében eltöltött napok mindannyiunknál arról a nagy igazságról tanúskodnak, hogy az Úr, nap mint nap megújult kegyelemmel fordult felénk. Az elvégzett munka, ami hátunk mögött van, ezután lesz igazán értékelve a legtökéletesebb mester által: dicséretre vagy elmarasztalásra. Tisztán csak a gyülekezet ura látja és tudja, hogy személyenként a reánk fordított ismeretgyűjtő (három vagy öt év) idő milyen mértékben termett gyümölcsöt az örök élet számára.

Mindannyiunk beszámolójában – annak ellenére, hogy igen különböző területeken, ismereti és szolgálati szinten bejárt útszakaszt hagytunk a hátunk mögött – ott volt egy életet átütő, az Úr iránti elkötelezettséget sugárzó határozottság. Ez a hitbéli meggyőződés és szilárdság óvott meg bennünket a tévelygéstől, és adott a Szentlélek által erőt a nehézségekben való kitartó helytállásra.

Bibliaiskolai tanulmányainkat – valamennyien – aktív gyülekezeti szolgálat és polgári foglalkozás mellett végeztük. A tanulás nem volt kényszer-ízű, örömmel vállaltuk. Sokszor erőnk feletti munkát igényelt a rendszeres tanulás és a vizsgákra való felkészülés. Az a tudat dolgozott bennünk, hogy bibliai ismereteink gazdagodása segítség lesz az embereknek és a gyülekezetnek végzett szolgálatunkban.

Meggyőződésünk, hogy a tárgyi ismeret Szentlélek nélkül dicsekvővé, felfuvalkodottá teszi a szolgálattelvőt, esetleg lekezeli az ismeret alacsonyabb szintjén lévőket, annak dacára, hogy testvérei az Úrban. Az ilyeneket Isten keze hamar utolérheti...

Az ismeretet, a tudást az Úr az alázatosság edényében – a Szentlélek által – úgy áldja meg mennyei gazdagsággal, hogy az egyén Isten munkatársaként országának hasznos építője lesz. Ezért nem az emberé, hanem a Mindenható Úré a dicsőség.

Az ismeret cselekvésre kötelez, a megszerzett tudás nagyobb felelősséget ró ránk a minden ismeret és tökéletes tudás Istene előtt. Talentumként, sáfárságra adja az Úr. A hű szolga és a jó sáfár az, aki a kevésen is hűséges. Ez a többre bízatus alapja. Egyszer az Úr minden sáfárt visszahív és elszámoltat...

Ébredési hírek Amerikából • Joel Kilpatrick – Ford.: Süveges Imre

Dan Betzer pásztor, az Első Pünkösdi Gyülekezet nevű misszió szolgálattelvője Floridából arról számol be, hogy hétről hétre egyre több ember kapja meg a Szent Szellemet.

„Múlt vasárnap megint sokan töltekeztek be” – mondja „Egyre inkább megszokott eseménynek számít alkalmainkon és az ifjúsági órákon a Szentlélek-keresztség. Sokat tanítok róla, és igen ritka az olyan alkalom, ahol nincs Szent Szellemmel való betöltekezés.” Az elmúlt néhány évben a szolgálók száma 600-ra nőtt, és néhány ezren megtértek. Ez a misszió jelenleg több mint 100 szolgálatot vezet. Két gyülekezetet alapítottak, sok vezető teljes idejű szolgálatot végez, és havonta három vasárnap tartanak bemerítéseket.

Az ébredés a Jó Remény nevű Assembly of God misszióban (Taylor, Michigan) három évvel ezelőtt kezdődött, és ma már a testvérek egészen az elveszettek küszöbéig viszik az evangéliumot.

„Hisszük, hogy ez az ébredés ismét megáldja a hívőket, mint ahogy az a század elején történt, és késszé teszi őket a Szent Szellemmel telt üzenet terjesztésére” – mondja *Phil Nissley* pásztor, aki 1982 óta tagja a gyülekezetnek. „Alig várjuk, hogy az emberek eljöjjenek a gyülekezetbe. Felméréseink szerint közösségünknek csak tíz százaléka aktív gyülekezetbe járó. Az ébredés pedig azt kívánja, hogy menjünk ki az utcákra, és hirdessük ott is a jó hírt.” A gyülekezet, a többi százhoz hasonlóan, mélységesen megindult a brownsville-i ébredésen, Pensacolában, Floridában. Nissley 1996-os látogatása volt az az időszak, amikor ő és gyülekezte már mély és erőteljes kapcsolatra vágyódott az Úrral.

„A következő évben hosszabb idejű alkalmaink voltak, amikor két-három órát töltöttünk imádkozással.” – mondja Nissley. „Láttuk, ahogy egyre több ember tért meg, és töltekezett be a Szent Szellemmel, mostanra már az egy vasárnapra jutó 10 megtérő sem szokatlan.” A gyülekezet több ébredést segítő rendezvényt is vendégül látott, amelyekre különböző felekezeti háttérből jöttek, ezeken az alkalmakon a Szentlélek igen erőteljesen munkálkodott. Most Nissley és gyülekezte a még el nem ért emberekre fordította figyelmét. Hetente kétszer mennek ki az utcákra és kopogtatnak be a lakásokba. Két hónap alatt saját otthonában 360 embert vezettek Jézushoz.

Minden alkalommal találkozunk olyan emberekkel, akik ilyen történeteket mondanak el nekünk: „Azért imádkoztam, hogy Isten küldjön valakit az ajtómhöz. Isten által rendelt találkozások történnek.” – számol be Nissley.

Szeretnének kétezerig minden lakáshoz eljutni, bekopogtatni a jó hírrel, és ezáltal Detroit lakosságából 2000-re 400000 embert lehet elérni. Mostanában helyezték át gyülekezetüket a lakosság közelébe.

Nissley azt mondja, hogy „Isten az ébredést nemcsak a gyülekezeti széksorokba akarja küldeni, hanem az utcákra is.”

Carl Stephens, a Faith Assembly of God gyülekezet pásztorja Orlandóban, Floridában arról számol be, hogy az emberek folyamatosan jönnek Krisztushoz. „Látunk néhány igen radikális megtérést” – mondja.

Az elmúlt 18 hónapban a gyülekezet 1000 fővel nőtt. Az imaház minden vasárnap reggel tele van és a Szent Szellem munkája megerősödött.

„Egy missziós tanár mondta nekem, hogy kisgyermek módjára imádkozott a Szent Szellem kiadásáért. Pünkösd vasárnapján pedig a gyülekezet telve volt Szentlélekkel betöltött emberekkel. Isten szinte hihetetlen módon jó volt hozzánk.”

Általánosságban is elmondható, hogy a gyülekezet az Isten dolgai iránti lelkesedés, vágyódás magasabb szintjére jutott. Többen teljes idejű szolgálatot vállalnak, az ifjúsági órákon hetente több százán vannak, és a bibliakörbe 700-an járnak.

„Én csak próbálok megkapaszkodni. Nem kérdéses, hogy Isten felfoghatatlan dolgokat cselekszik itt és az egész országban” – mondta Stephens.

Eddie Lee a texasi El Pasoért imádkozott rendszeresen, már 20 évvel azelőtt is, hogy Isten hívja el oda szolgálatra.

„Úgy jöttünk ide, hogy nem ismertünk senkit, és elindítottuk az Aratás Évtizede gyülekezetet 1992-ben. Odaszántuk magunkat, hogy létrehozzunk egy olyan gyülekezetet, amely megtérésre segíti az embereket.” A Lee család: Eddie és Linda Új-Mexikóból jöttek, ahol már évek óta pásztorok voltak. A gyülekezet, amit alapítottak, kivirágzott. Az Aratás Keresztény

Központ, annyira gyarapodott, hogy egy átlagos vasárnap reggel közel 500-an jönnek össze. Lee elmondása szerint „az emberek folyamatosan térnek meg, igazi ébredést élünk át.”

A gyülekezet először egy hotelben találkozott, majd egy átalakított játékteremben, és 1992 óta 1500 ember tért meg. Sokat munkálkodtak az utcagyerekek és a magukra hagyottak között. A csütörtöki ifjúsági órákra közel 150 fiatal jár.

El Paso elérésére kapott küldetésüknek van olyan része is, hogy építsünk fel egy erős anya-gyülekezetet, amely létrehoz és támogatni tud más gyülekezeteket. Az Aratás eddig a város északi részén lévő gyülekezet újjáélesztésében segédkezett, és Lee hamarosan egy újabb indítását is tervezi.

„Nem vagyunk versenyben egyetlen Biblia-hívó, Krisztus-dicsérő gyülekezettel sem a városban” – mondja Lee.

Hetente sok bizonyágunk van. Egy fiatal leány megtért, és be szeretett volna merítkezni az Aratás gyülekezetben, de az apja, aki alkoholista volt, nem engedte. Akkoriban a gyülekezet két héten át sátoros ébredési alkalmat tartott. Ez az ember engedett, amikor lánya könyörgött neki, hogy menjen el egy alkalomra. Még akkor este megtért, és fizikailag is meggyógyult. A Szentlélek ajándékai gyakran működnek az Aratásban, és az emberek betöltekeznek Szent Szellemmel úgy a házicsoportjaikban, mint az egyéb alkalmakon.

„Mi pedig mindig az emberek megtérésének lehetőségét keressük” – mondja Lee.

Idahóban, Meridianban, a Boise övezetben lévő Meridian gyülekezet létszáma egy hosszabb megújulási időszak alatt 70-ről 800 főre nőtt.

„Már valóban nem tudjuk hova tenni az embereket vasárnaponként. Nem hirdetjük magunkat, nem teszünk semmi különöset annak érdekében, hogy jöjjenek, mégis tucatszámra jönnek.

Alig van olyan vasárnap, amikor valaki ne térne meg a vasárnap reggeli három alkalmunk bármelyikén. Az utolsó összejövetelen, az előre hívás során 45 ember töltekezett be Szent Szellemmel. Igen erősen jelentkezik nálunk a pünkösöd” – mondja *Ed Kreiner* pásztor.

Kreiner, aki szigorú katolikus nevelésben részesült, Spanyolországban ismerte meg az Urat, azt mondja: „Ez a megfelelő idő ennek a körzetnek. Ha én nem lennék itt, jönne valaki más.”

A gyülekezet – ahogy mondja – „vagy minden vagy semmi”, és a gyülekezetük tűzben ég Istenért. Egyre több mormon tér meg. A bemerítési alkalmakon gyakran hallunk különös bizonyságokat. Sokan elmondják, hogy éppen erre autóztak, és egyszerűen nem tudtak továbbmenni, be kellett jönniük. „Nem tudtam mit tenni, csak befordultam.”

„Ez a tanítványság ébredése” – mondja Kreiner. A gyülekezet tovább bővül, és alkalmazkodik az új megtérőkhöz.

Kadarkúti életképek

Mutatkozzon be, Klári néni!

Árvai Rezsóné, Klári néni vagyok. 76 évvel ezelőtt születtem Albertirsán. Hat testvérem mind meghalt, férjem 1980-ban, gyermekünk nem volt, így teljesen egyedül maradtam. Katolikus családból származom, három keresztyermekem van, az ország különböző részein laknak, így nehezen tartjuk a kapcsolatot a távolság miatt. Gyermekkorom óta ismerem az Urat édesanyám révén, aki baptista volt. 1981. július 14-én merítkeztem be a békési gyülekezetben: Tóth László testvér merített alá. Felemás igában éltem férjemmel, aki nem engedte, hogy bemerítkezzem, így csak a halála után tehettem meg a számomra fontos lépést. 1994. május 30-án jöttem az otthonba. Azóta itt élek.

– Van-e olyan bizonyága, amelyet megosztana az Élő Víz olvasóival?

– Mikor a férjem váratlan halálhírét hozták, ismeretlen halálfélelem fogott el. Azonnal Bibliát nyitottam és a Zsolt 50,14–15 versét kaptam: „Hálával áldozz Istennek és teljesítsd a felségesnek tett fogadásaidat. A nyomorúság idején hívj segítségül engem s én

megszabadítalak téged.” Ekkor úgy éreztem, hogy egy sorompó nyílt fel előttem, és már semmi és senki nem akadályozhatott meg, hogy kövessem az Urat, és a legközelebbi bemelegítéskor ott legyek a többi fehér ruhás között.

– Mi jelenti a legnagyobb problémát az otthonban Klári néni számára?

– Az ilyen idős korban nehéz alkalmazkodni egymáshoz, s ez sok konfliktust okoz. Ilyenkor nagyon nehéz megtenni az első lépést a másik felé, de imádkozó szívvel igyekszünk békét teremteni egymással az Úr Jézus segítségével. Ne higgye senki, hogy egyszerű 42 idős, beteg embernek együttélni! Amíg a jó Isten itt tart a földön, szeretnék alázatos és türelmes lenni, és békében élni társaimmal. Ehhez pedig a saját erőnk kevés, az Úr segítségére van szükségünk.

– Mi az, amit Klári néni üzenne a fiataloknak?

– Legyenek hűségesek a jó Istenhez, és szeressék, tiszteljék az időseket!

– Mivel foglalkozik szabadidejében?

– Gyakran szoktam verset írni. Akkor is, ha fáj valami, de akkor is, ha örömöm van.

– Megosztaná velünk egy költeményét?

– Örömmel. Íme:

Amikor fáj a szív...

%%Ha csendességben vagy és fájni kezd a szó

Vidd, hozd Jézushoz!

Hisz Ő meggyógyít, vigaszt ad

S lecsillapít minden bűt és bánatot.

Vele, Ővele elmúlik minden lelki bánatod.

Mondd el Neki, Őneki,

Hiszen Ő a te őrző pásztorod.

Békét, vigaszt nyersz Nála!

Csak neki, Őneki mondd el!

Szívedben csendesen légy, maradj Vele!

Hisz Ő a te megváltó Istened.!%%

Mutatkozzon be, Erzsike néni!

Tóth Erzsébet vagyok 69 éves. 45 éves voltam, mikor Jézussal találkoztam. 1975-ben merítkeztem be. Megterhelt életem Jézusnál talált nyugalmat. 1998-ban Bicskéről kerültem az otthonba hosszú, hányatott élet után. Nehéz életem volt, s hálát adok Istennek, hogy szeretetben, békességben élhetem le életem hátralevő részét. Mindig vágytam a szeretet után, amiből itt annyit kapok, mint életemben soha.

– *Családjával tartja a kapcsolatot?*

– Csak húgommal, aki szintén az Úr megváltott gyermeke, vele nagyon szeretjük egymást.

– *Van-e olyan bizonyosága, amelyet megosztana az Élő Víz olvasóival?*

– Amikor két lakótársam között konfliktus alakult ki, sokat imádkoztam, hogy legyen közöttük béke, ami hamarosan be is következett. Rövidesen a szobámba jöttek, és együtt tusakodtunk bocsánatért. Nagy öröm volt, amikor kibékültek. Szeretek itt lenni, szeretem lakótársaimat, a betegeket, akiket naponta bátorítani, erősíteni igyekszem.

– *Mi jelenti a legnagyobb problémát az otthonban Erzsike néni számára?*

– Nekem nincs problémám, mindennel meg vagyok elégedve. A vezetőség és a személyzet mindent elkövet, hogy az itt élő időseknek mindenük meglegyen. Úgy érzem, hogy ezt a gondoskodást gyermekeinknél sem tudnánk megtalálni, ezért vagyunk itt. Hálás vagyok a jó Istennek, hogy létezik egy ilyen hely, ahol ennyi szeretettel gondoskodnak rólunk.

– *Mi az, amit Erzsike néni a fiataloknak üzenne?*

– Az Úr Jézust nagyon szeressék, és az Ő útján járjanak!

Mutatkozzon be, Margit néni!

Lucza Józsefné vagyok 75 éves. Két fiam van és két unokám. Férjem négy éve meghalt. Református vagyok.

– Margit néni még jól tartja magát, miért jött az otthonba?

– Férjem halála után egyik fiam hozzám költözött, s nagyon durva volt velem, sokszor megvert, összerugdosott. Otthon nem volt maradásom, s az önkormányzatnak köszönhetem, hogy idekerültem. Sokan szégyennek veszik, ha otthonba kerülnek, de én örülök, hogy otthonra leltem. Csak azt sajnálom, hogy mindenemet oda kellett hagyni, amiért egy életen át dolgoztam. Sokszor hiába neveli fel az ember becsületesen a gyermekeit, hálát nem várhat érte.

– Margit néni nem pünkösdi, de meg van elégedve az itteni istentisztelet rendjével?

– Egy Istent imádunk itt mindnyájan. Nagyon tetszenek az istentiszteletek, a fiatalok, a gyerekek szolgálata, sok erőt merítek mindebből. Akár mindennap elhallgatnám.

– Van valami, ami nem nyerte meg a tetszését Margit néninek az otthonban?

– A marakodást nem szeretem, inkább elmegyek onnan, ahol veszekednek. Tudja, főnövérkém, nagyon nehéz ennyi embernek egymás szokásait elviselni.

– A családjával tartja a kapcsolatot?

– Csak a menyemmel és unokáimmal. Őket nagyon szeretem.

– Mivel tölti a szabadidejét?

– Kertészkedem, ha a jó idő engedi, és a betegszobában a betegeket szoktam kiszolgálni, aminek a nővérek nem mindig örülnek, mert van, amikor rosszul sül el a segíteni akarásom. Szeretek beszélni, csak legyen, aki hallgassa, de olykor szeretek elvonulni és egyedül lenni.

Száz esztendő üzenete • Katona Csongor

Göncz Árpád, a Magyar Köztársaság elnöke levélben köszöntötte a Vóta-kastélyban élő *Hajas Mihályt*, aki száz esztendeje, 1899. augusztus 26-án született.

Vótapuszta. Felemelő és megható megemlékezést tartott tegnap legidősebb lakója tiszteletére az Evangéliumi Pünkösdi Közösség Szeretetotthona, amelyen részt vett az ünnepelt négy élő gyermeke, húsz unokája, harminckét dédunokája és kilenc ükunokája is. A kadarkúti pünkösdi közösség és az otthon munkatársainak gyermekei adtak áhítatteremtő műsort, majd *Pataky Albert* lelkész igehirdetését hallgatták meg a jelenlevők. „Tiszteld és féld az Istent, s én hosszú élet adok neked” – idézte a Példabeszédek könyvének Hajas Mihályra illő szavait.

Dr. Németh Jenő, a Somogy Megyei Közigazgatási Hivatal vezetője köszöntötte ezután az ünnepeltet és átadta Göncz Árpád köztársasági elnök üdvözlő levelét és személyes ajándékát.

Dr. Gyenesei István, a megyei közgyűlés elnöke történelmi fordulatokkal terhelt évszázadunkról szólt, és Somogy lakóinak köszöntését tolmácsolva adta át az ünnepeltnek a kedvelt vörös borát is tartalmazó ajándékot. *Dr. Szabó József Andor* és *Pásztóhy András* országgyűlési képviselők után *Verkmann József* kadarkúti polgármester fejezte ki jókívánságát. A család nevében a legidősebb unoka emlékezett a nagyapjával töltött, feledhetetlen gyermekéveire, végül *Kincses József*, a szeretetotthon vezetője kívánt további boldog éveket megértésben, szeretetben.

Könnyeivel hiába küzdve pár szólt szót Hajas Mihály is a tiszteletére egybegyűltekhez: – Szomorú, szenvedésekkel teli esztendők vannak mögöttem, a hosszú életet hitemnek köszönhetem. Szeressétek Istent ti is, akik részesek vagytok örömben. Ez a száz esztendő üzenete...

Kárpótlás a hosszú élet • Katona Csongor

100. születésnapján a megye vezetői köszöntötték *Hajas Mihályt* augusztus 26-án a Kadarkút melletti Vóta-kastélyban, aki népes családja jelenlétében vehette át *Göncz Árpád* köztársasági

elnök jókívánságait tolmácsoló levelét.

Az érthetően meghatott ünnepelt helyett *iff. Hajas Mihály* ismertetett meg édesapja nem mindennapi életútjával: – 1920-ban kötött házasságot édesanyámmal, tizenegy gyermekük született, ötöt közülük kicsi korukban elveszítettek. Már az 1919-es katonai kiképzés alatt is megbélyegzett alakulathoz osztották be, mert testvérei hívő emberek voltak. 1935-ben lettek szüleim a pütkösdi közösség tagjai, s ez alapvetően meghatározta későbbi életüket. Édesapám földművelő, majd kenyérgyári munkás volt, a vasútnál, a postánál dolgozott, aztán a véglegesítés előtt mindenhol elküldték. Talán a hitvallása, talán más miatt, de mindig találtak indokot arra, hogy megváljanak tőle. Katonaévek jöttek, majd három és fél esztendő hadifogság. Az isteni gondviselésre bízta magát és megmenekült. Átélt megannyi légitámadást, kézitusát sérülés nélkül. A fogolytáborban halat lopott egy német katona, s azt apám köpenyébe rejtette. Világos volt a következtetés, akié a köpeny, az a tettes, akár ki is végezheték volna ezért. Amikor az orosz tisztek megtudták, hogy apám hívő ember, szabadon engedték, elhitték, hogy ő nem lehet tolvaj. Kilencven társával vonult be katonának Úri községből, s mindössze négyen tértek haza.

Hajas Mihály a háború után sem lett a rendszer kedvence. Juttatott földön gazdálkodott egy ideig, majd azt is elvették tőle. Tizenegy évig fűtőként dolgozott, végül ez az idő lett a nyugdíjalapja, majdnem nyolcvanéves volt, amikor nyugalomba vonulhatott. Megaláztatások, megkülönböztetések sora volt az élete.

– Kivételes erővel, egészséggel, türelemmel kárpótolta a szenvedésekért édesapámat a Teremtő – összegezi az életutat ifjabb Hajas Mihály – 98 évesen még összeaprított harminc mázsa fát, a téli tüzelőjét. Nagy ajándék a hosszú élet is. Oly keveseknek adatik meg, hogy népes családja, gyermekei, húsz unokája, harminckét dédunokája, kilenc ükunokája és hittársai boldog közösségében ünnepelje 100. születésnapját...

Úr Jézus, segíts! • Kovács Zoltán

1999. szeptember 17-én, reggel nyolc óra tájban, életének 68. évében meghalt édesapám, *Kovács Béla* testvér, aki hosszú éveken át Közösségünk vezető személyiségei közé tartozott. Ennyi lehetne a hír, pedig ennél sokkal, de sokkal több történt.

Elhunytá váratlan volt szinte mindenki számára, csak a közvetlen családtagok sejtették, hogy közel a vég. Távozása az élők sorából orvosait is meglepte, hiszen azon a péntek reggelen akarták hazaengedni a kórházból. Utólag bevallották, hogy nem tudták diagnosztizálni a betegségét, így tenni sem tudtak ellene. Kérték a családot, egyezzen bele a boncolásba, hogy ők is tanuljanak, s ha más kerül be a kórházba hasonló tünetekkel, tudják kezelni. A boncolás szerint hasnyálmirigy-rákja volt. Ez a betegség végzett vele viszonylag gyorsan, rövid szenvedés után, ami – nyugodtan mondhatjuk – az Úrnak a kegyelme. Kegyelem, hogy nem kellett neki hosszas kezeléseken átesnie, és kegyelem, hogy mindvégig tudatánál volt, s felkészülten várhatta az Úrhoz költözés időpontját.

Aggasztotta a családot, mint minden ismeretlen, hogyan fog ez édesapámnál végbemenni. Utólag elmondhatjuk, hogy az Úr mindvégig szerető karjában tartotta, támogatta, segítette, győzelemre vezette a halál kapuján át az örök életre.

Augusztus 30-án vitték be hát- és derékfájással Ózdon a reumakórházba. Pár nap múltán átküldték a belgyógyászatra, hogy nem a gerince beteg. A belgyógyászaton minden lehetséges vizsgálatot elvégeztek nála, negatív eredménnyel. Miskolcra akarták küldeni computer tomográfiára, ami meg tudta volna állapítani a rákot, de erre már nem volt idő.

Rutinvizsgálatnak indult tehát, de az Úr ezt adta édesapámnak utolsó harcuk.

Várpalotáról nem tudtam gyakran látogatni. Nem akartam sietni, de elkésni sem. Egyik este édesanyámmal beszéltem telefonon, s utána az Úr olyan nyugtalanságot adott a szívembe, hogy másnap elindultam Ózdra. Így látogattam meg szeptember 12-én, vasárnap az

édesapámat az édesanyámmal együtt. Később a bátyám, Béla is csatlakozott hozzánk. Utoljára volt együtt a család. Édesapánk fogta a fiai kezét, a fejénél pedig édesanyánk ült. Kérdeztem apámtól, mivel telik az idő a kórházban, olvassa-e a Bibliát. Azt válaszolta, hogy nem látja a betűket (anyukám olvasott fel neki mindennap két-három igeverset), hanem ami a szívében van, abból él. Van egy olyan ige: „...és lesztok az Úrtól tanítottak”, ő most az Úrtól tanított lett. Betegsége miatt imádkozni is csak röviden tudott, de bízott az Úrban. Egy igeverset szántam neki erősítésül: „Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izrael, én megsegítek, szól az Úr, megváltód, Izraelnek szentje!” (Ézs 41,14) Bár nem lehetett vele összefüggően beszélni, inkább csak a saját gondolatait mondta, de az ígére visszakérdezett, és a látogatás végén harmadjára is elismételtette velem. Kérte, hogy imádkozzunk mind a hárman, majd megpróbált kikísérni minket a folyosóra. Pár méter után elfogyott az ereje, úgy kellett visszasegíteni az ágyára. „Apa, én búcsúzni jöttem. Ha a földi életben már nem is látjuk egymást, a mennyben találkozunk!” – mondtam sírós hangon. Nem válaszolt semmit, csak bólintott, talán még mosolygott is. Utoljára az ágya szélén ülve láttam, amint jókedvűen belemerítette kanalát a közben megérkezett kórházi levesbe. Hétfőn aztán elkezdett hányni és ez így ment mindvégig. Csütörtökön már csak suttogni tudott, és a saját nyálát sem tudta lenyelni, annyira fájt a nyelőcsőve a hányástól. Édesanyám este haza akart jönni tőle, de ő kérte: maradj itt, mert nehéz éjszakám lesz! A kórházi személyzet nem engedte meg, hogy a szerető feleség bennmaradjon. Adtak valami gyógyszert édesapámnak, amitől elmúlt a hányása.

- Azt üzenem Zolinak meg Bélának, meg a menyeimnek, hogy szeretem őket – búcsúzott édesapám.
- Apa, én veled voltam, ameddig lehetett, segítettem. Tovább nem mehetek veled. Az Úr legyen veled a hosszú úton! – mondta édesanyám. Apám, megértve, hogy ennek így kell lennie, utolsó erejével felemelte a két kezét és imádkozott: – Úr Jézus, segíts!

Édesanyám eljött, ő pedig a gyógyszertől kicsit megnyugodva megpróbált aludni. Utolsó óráiban egyedül maradt. Senki nem lehetett mellette, aki fontos volt az életben: sem a gyülekezet, sem a családja vagy hűséges, kitartó felesége. Csak az Úr volt vele, akiben bízott. Éjszaka újra elővette a hányás, majd hajnaltájban elcsendesedett, elaludt. Álmában érte a halál, az orvosok szerint reggel. Szerető Megváltója átsegítette a legnehezebben. Kora délelőtt édesapámat nem engedték be a kórházi szobába. „Vizit van” – mondták. Majd kijött az orvos:

- Béla bácsi nem megy haza... De már nem is hány...
- Ha nem hány, az jó! – reménykedett anyukám.
- Miskolcra sem megy vizsgálatra... – mondta az orvos.
- Mondja már meg, csak nem meghalt?
- Maga mondta ki!

Aztán gyengéden ellátta édesapámat, aki rosszul lett. Édesapám ugyanis megkérte az orvost, hogy a felesége szívbeteg, és óvatosan mondják meg neki, ha ő meghalt.

Édesapám, Kovács Béla, nyugalmazott lelkipásztor hazament az Úrhoz. Nekünk, akik itt maradtunk a Földön, hiányzik. Nem lehet tőle megkérdezni a dolgokat, nem beszélhetek meg vele semmit. „Csak az a baj, hogy a papa már nem tudta meg, hogy Zoliéknak fiuk lesz vagy lányuk” – mondta Dóra, a második unokája. Én hiszem, hogy az Úrnál ő már mindent tud, s ha hűségesek maradunk Krisztusban, mi is találkozni fogunk vele Istennél.

Kovács Béla testvér 1932. április 5-én született Kunmadarason. 16 évesen tért meg, röviddel az édesanyja után, a reformátusok ébredési mozgalmában, a Betániában.

1957-ben vette feleségül Vincze Esztert, aki szintén betániás hívő volt, és aki jóban-rosszban kitartott mellette. Két fiuk született: Béla és Zoltán. Házasságkötésük után Ózdra költöztek. 1958 óta az ózdi pünkösdi gyülekezet tagja. Ez volt az a fordulat, ami elindította az Úr

szolgálatának útján. Előbb igehirdető lett, majd a református teológia (akkor még nem volt bibliaiskolánk) elvégzése után pásztor. A hetvenes évek közepén, a szocialista rendszer virágzásakor történt, hogy elment az iskolába, és bejelentette fiai osztályfőnökeinek, hogy új munkahelye van: teljes idejű pásztorrá lett az Evangéliumi Pünkösdi Közösségben. Az ekkor nyolcadikos Béla osztályfőnöke kijelentette, hogy ezzel a lépésével elvágta fiai elől a továbbtanulási lehetőségeket. A tanárnő borulását az élet később megcáfolta.

1975–79. között a miskolci gyülekezet lelkipásztora. Pásztorkodása kezdetén a gyülekezet új imaház építésébe fogott, mert a régit szanálta a városi tanács. Először a vásárolt épületben alakítottak ki egy kicsi imahelyiséget, majd emeletréépítéssel szolgálati lakás készült, végül hátrafelé az udvarban az új imaház. Az építkezés vontatottan haladt. A kivételes alkalmaktól eltekintve többnyire csak ketten szorgoskodtak: Szücs János testvér és Kovács Béla pásztor. Az utóbbi ráadásul Ózdról járt be mindennap Miskolcra. Két óra vonatozás hajnalban, építkezés, majd két óra vonatozás késő este. Emellett ránehezedett a gyülekezet pásztorolásának minden terhe.

Szervezete nem sokáig bírta a feszített tempót. 1978 nyarán epekővel és hasnyálmirigy gyulladással műtötték, a halál révén állt. Sokak imája segítette a teljes gyógyuláshoz, amit egyévnyi lábadozás előzött meg. A miskolci imaház nélküle készült el.

1979-től 1993-ig, nyugdíjbavonulásáig a tatabányai gyülekezetet pásztorolta. Az Úrért végzett munkájában ekkor sem ismert akadályt. A nyolcvanas években általában így zajlottak a karácsonyai. Szentestén a karácsonyfa korai feldíszítése után negyednégy tájban indult az ózdi vasútállomásra, s családját odahagyva elutazott Tatabányára. Éjjel fél egy körül érkezett meg a szolgálati lakásba, ahol a tél hidegségétől függően előfordult, hogy fagypont alatti hőmérséklet várta. Az olajkályha csak reggelre tudott elviselhető hőmérsékletet teremteni, így alvásról szó sem lehetett. Karácsony első napján, délelőtt-délután Tatabányán szolgált, majd az ünnep másnapján hajnalban Tapolcafőre vonatozott, hogy Verba Gyula testvérekkel is együtt ünnepeljen.

Pásztori szolgálata mellett több mint egy évtizeden át volt a tagja Közösségünk hétfős Központi Tanácsának. 1990-től 1992-ig a Közösség (számára mindig nagybetűs szó volt ez) alelnöke volt.

Életében fontos szerepe volt a tanítói munkának is. A Gyülekezeti Munkásképző Tanfolyamon annak teljes fennállása alatt oktatta a jövő lelkimunkásait. Idősebb éveiben a Bibliai Főiskolán végzett munka nyújtott neki örömet, ahol a zászlóbontástól 1998-ig tanított. Élete utolsó utazása is a főiskolához kötődik. Idén nyáron már a hátfájással küszködve utazott el Budapestre az új jelentkezők felvételi vizsgájára. Ide még mindenképp el akart menni, mintha tudta volna, hogy több alkalma már nem lesz erre.

Az Úrért és a Közösségért élt. Szerette a testvéreket, és őt is szerették. Bizonyosága volt ennek az a sokaság, amely szeptember 27-én utolsó útjára kísérte Ózdon, a bolyki temetőben. A vezető testvérek búcsúztak tőle: Fábrián Attila hirdetett ígét az ApCs 20,18–25 alapján, Makovei János portrét mondott róla, Paul Gracza a főiskola nevében szólt, a sírnál pedig Chernel András beszélt Jézus Krisztus megváltó kegyelméről.

A temetés után a gyászoló család szeretetvendégségre hívta a pásztorokat és a távolabbról jött testvéreket az ózdi gyülekezet ebédlőjébe. Hitem szerint ez a búcsú mellett a testvéri egység új kezdetének alkalma is lett.

{k1999511}

Fény a fákon • *Koncz Sándorné*

Tovatúnt ez a nyár is, az utolsó kilencszázas. Nem volt észrevétlen, sokáig meg fogjuk emlegetni. A természet ismét megmutatta, hogy az ember nem lett, nem is lehet úrrá rajta, volt árvíz, napfogyatkozás, földrengés. Sok szenvedést, bánatot hozott, de örömet is. A bajban

sokan megmutatták emberségüket: segítő jobbot nyújtottak a rászorulóknak, s ők is érezhették, hogy a rájuk szakadt nyomorúságban nincsenek egyedül.

A nyári ég alatt el is lehetett csendesedni. Ritkán ragyogott olyan kéken, mint az idei augusztusban, s a látóhatár peremén tornyosuló báránnyfelhők fehérsége ámulatba ejtette az embert.

A csendes szemlélődésre, a létezés örömeinek és csodájának átélésére számomra legnagyobb színtér az erdő. Titkait évről – évre nyitott könyvként tárja elénk. Szimfóniát kellene írni róla, a szó szegényes hozzá. Az erdő mindig ad.

A tavaszt csodás kis harangokkal hirdetik virágai, nyárelőn színes szőnyeget terít a szélekre, tisztásokra. Lepkék, méhek, százféle kis lény zsong, mozog, teszi a dolgát a fűszálakon, a fákon. Adja a madarak féktelen hajnali énekét, a kakukk hangját...

Nyár derekától fanyar – édes gyümölcseivel kényeztet: szamóca, vadszeder, som, kökény, vadon termő alma, körte... Egyes években az őzgombák fehérlenek hívogatva egyre beljebb. Az erdő maga a csoda; a teremtő őserő kézzelfogható valósága. Ezerféle élőlény dicséri az Alkotót, csöndje az Örökkévaló nagyságát zengi. Mindennapos gondjaink eltörpülnek hatalmas fái alatt, a lélek elcsendesül, megtelik nyugalommal. Az erdő templomában csend teremődik, belső csend. Ilyenkor szól hozzánk apró zörrenésekben, a lombok sutogásában, szava visszhangra lel lelkünk mélyebb redőiben.

A magas szálfák úgy állnak, olyan megrendíthetetlenül, mint maga az örökkévalóság. Szilárd, szigorú rendjük megnyugtat, felemel minden évszakban. A fák koronája mintha ecsetként mázolni az ég színeit. Az erdőben minden csupa könnyűség, nyugalom, erő és béke; jöhet napfény, eső, köd, hó, mindez az övé, összetartoznak.

Talán mégis nyáron a legvidámabb, ekkor kapja a legtöbb fényt, csillog a napsugár a levelek közt, a fatörzseken. A kéreg megfényesedik, villog, játszik, fürdik az erdő a fény csodás áradásában. Ilyenkor a legszebb. Komoly vidámsága megszólít, felemel, kérdez, imára hangol.

Uram, milyen csodás teremtett világod! És a fény te magad vagy, Istenem! Te küldöd áldott sugaraidat rám, földbe kapaszkodó, széltől, vihartól hajtott, esőben ázó, hótól fázó madaraid énekét visszhangzó fádra, teremtményedre.

Törzsem, életem visszatükrözi-e fényed erejét, melegét? Gyengeségében is erős, békét, áldást, nyugalmat sugárzó fád vagyok-e, Uram? Árasztom-e a Te országod illatát, sugarait?

A fák, ha akarod, a kövek is beszélnek dicsőségedet. Kezeid munkáját hirdeti az égboltozat.

Hirdeti az én kis életem is? Adok a világnak, másoknak egész évben valami szépet, hasznosat, ízeset, kedveset, mint erdőd?

Szeretném, ha így lenne. Nemcsak amikor nyár van, forrón süt rám napod. Sugaras, békés, derűt árasztó fád szeretnék lenni, erdőd csendes, hűs lakója. Télen is.

Elnyeletett a halál diadala – Második rész • Durkó Sándor László

%Őseinkre joggal lehetünk büszkék. Gyermekeink a kadarkúti nyári táborban az ősmagyarokról, a honfoglalásról tanultak, így játékos formában megismerhették, hogy honnan jöttünk. A következőkben betekinthetünk a pogány szellemekben hívő őseink halállal kapcsolatos képzeletébe, láthatjuk, hogy ők mit gondoltak erről. A kereszténység felvétele próbálta alapjaiban megreformálni a pogány kultuszt, szokásokat több-kevesebb sikerrel. Bizonyos szokások évezreden keresztül fennmaradtak. Az alábbi rész azért íródott, hogy ismereteink bővítésén túl próbáljuk ezeket a gyökereket felismerni, és végleg szakítani az ősmagyar pogány szellemiséggel.

Honfoglaló őseink halottkultusza

A magyarok néprajzában is igen gazdag szokás-sorozat kapcsolódik a halálhoz, halottakhoz,

temetéshez, torhoz. E szokások nagy része a halott körüli rontó erőkhöz, és nem az elhunyt személyéhez kötődik. Ezért van, hogy a népvándorlás kori sírokban nem sok utalást találunk ezekre a szokásokra. Csak a még élő szokások néprajzi megfigyelése szolgálhat megfelelő anyaggal a téma megismeréséhez.

Legközelebbi rokonaink, az obi-ugorok hiedelme szerint a lélek a testet az utolsó lélegzettel hagyja el, ezért pálcikát tesznek a haldokló szájába, hogy a fogait ne tudja összezární és a lelke szabadon távozhasson. A halál beállta után a lélek sírba száll, és legalább három évig ott is kell maradnia, majd ezután csecsemőkben újjászületik. A nőknek kettő-négy, a férfiaknak három-öt lelke van.

Az osztjások (chantik) és a vogulok (manysik) a halál beállta után a testet rögtön elkezdi felkészíteni utolsó útjára: fürdetik, fésülik, borotválják, ünneplőbe öltöztetik. Ezen előkészületek után szarvasbőrből vagy szövetből készült maszkot tesznek az arcára, amire a fül, az orr, a száj és legfőképpen a szemek helyén rézgombot, esetleg valami más kerek díszet helyeznek.

Ezt a temetkezési szokást hozzák összefüggésbe a kutatók a honfoglaló magyarok régészeti anyagában található fém álarcokkal, szájba tett téglalap alakú fémlemezekkel. Az obi-ugorok – mint más archaikus népek – a halottat rendkívül veszélyesnek tartják a környezetére, különösen a gyermekekre, ezért őket eltávolítják a közeléből.

A holttestet fonállal veszik körül, nehogy elmenjen a helyéről. A tetemet csak addig hagyják a házban, amíg a koporsó – melyet fatörzsből vájnak ki – el nem készül. Ebbe a koporsóba, ami gyakran csónak is lehet, teszik bele az elhunytat a kedvenc használati eszközeivel és ruháival, de előbb ezeket megrongálják vagy összetörik. A fedél rászögelése előtti fontos ceremónia a halál meghatározása. A koporsóhoz erősített hosszú rudat a fejrésznél egy erős férfi fogja, a többiek kérdeztetik a halottat, a fejrésznél álló férfi pedig emelgeti a koporsót a rúddal. Helyes kérdés esetén a koporsó hozzáragad a padlózathoz, nem lehet felemelni. Ugyanilyen módon tudakolják meg a halott utolsó kívánságát is, hogy milyen szellemnek, milyen áldozatot kell bemutatniuk a hátramaradottaknak. A holttest körülvételére szolgáló piros fonalat elveszik, később darabokra vágják, egy-két üvegyönggyel díszítve a rokonok vagy a csuklójukra vagy a bokájukra kötik. Addig hordják, míg el nem szakad, ez jelenti majd a gyász végét.

A koporsó lezárása előtt rézlemezt, esetleg gyűrűt raknak a halott szívére. Ha nagyon félték tőle, követ raktak nemcsak a szívére, de a szájába is. Mindezek a ceremóniák az élők megnyugtatóként szolgálnak, hogy a halott nem térhet vissza zavarni őket. Ezután a koporsót lesöprik.

Erre a célra mókusfarkat, de inkább rózsavesszőt használnak. Egy asszony kinyitja az ajtót, hozzáér a halotthoz a vesszővel, majd a házból kifutva távol eldobja a vesszőt. Mindezt hétszer kell megismételni, hogy a halott lelke végleg elhagyja a házat.

A koporsót általában az ablakon viszik ki a házból, a nyári sátrakból viszont a falon vágott nyíláson keresztül. Miután kivitték, az összes helyiséget kifüstölik, közben nagy zajt csapnak a berendezési tárgyak ütügetésével. A cél a szellemek kiűzése, ha az eddigi óvintézkedések ellenére még mindig nem távoztak volna el.

A temetés rénszarvas áldozattal ér véget, de korábban áldoztak lovat is. A honfoglalás korabeli sírokba lovat is temettek a halott mellé. A lovat megnyúzták az áldozati tor alkalmával, de a négy lábát és a fejét – melyeket egyébként is nagyon nehezen lehetett volna megnyúzni – a bőrben hagyták, és így fektették elhunyt gazdája mellé.

A halott, illetve lelkének visszatérése elleni védekezésül a temetőbe vezető utat eltorlaszolják: élével a temető felé verik be a balta nyelét a földbe. Szintén a védekezést szolgálja, hogy kezet mosnak, fáklyával füstölik magukat, tűzön ugrálnak keresztül. A tüzet több éjszakán át nem engedik elaludni, és éles fémeszközt helyeznek a küszöbre.

A gyász jele, hogy a hajukat leengedik. Ha nő halt meg négy, ha férfi, öt napig befonatlanul

hagyják, majd négy vagy öt hétig a férfiak elől hordják a hajfonatukat, a nők pedig kifordított kendővel kötik be a fejüket.

A temetés után kilenc nappal emlékeznek meg az elhunyról, majd egy évig minden holdtöltekor. Ezután már csak évente egyszer ülnek halotti tort a tiszteletére.

Népiünk temetkezési szokásai

A régi falu népe minden nap éjszakáján és minden esztendő telén a másik világ vendége: a halál utáni létből kap ízelítőt, üzenetet. Életének állomásain szokásaival, fiatal korától készült az utolsó átváltozásra – teremtő ura örömébe. Ezt fejezi ki a következő archaikus lefekvészi imádság:

„*Én lefekszem én ágyamba,
testi-lelki koporsómba,
három angyal fejem felett:
egyik megőriz engemet,
másik szememet lezárja,
harmadik lelkeket várja...*”

És a következő lefekvészi ének:

„*Minden élő megy nyugodalomra,
az Istentől elrendelt álomra,
de én, Uram, úgy megyek ágyamba,
mint ha mennék gyászos koporsómba...*”

A régiek már életükben készülődtek a halálra, főleg akkor, amikor túlhaladtak az élet delelőjén:

...hatvan felé, hazafelé... sokan a menyasszony-, illetve vőlegényruhájukat őrizgették e napra. Akadtak, akik koporsójukat már életükben megvették, s a padláson tartották. A századfordulón még éltek olyan asszonyok, akik kifésült hajszálaikat egy kispárnahuzatba gyűjtötték, és meghagyták, hogy majd „azon a napon” ezt tegyék a fejük alá, mert: „...az embernek odaát minden hajszálával el kell számolnia”.

A halálos beteg sokszor maga kívánja a szentséget, az utolsó kenetet. Ennek egyik előjele, amikor ünnepélyesen „megköveti” és engeszteli házasársát, gyermekeit, cselédeit: „Most bocsássatok meg, ha vétettem ellenetek!”

A halál érkezése

Tápén sok haldokló az utolsó órájában maga kíváncsított az anyaföldre: „Lennék a földre, tögyetek a földre!”

A halál bekövetkeztével azonnal lefoglalták a halott szemét, nehogy „elvigyen” valakit. Aztán pénzt vagy cserépdarabot tettek a szemére. Csíkbán a halottat a gyertyaszentelői viaszgyertyával „megkerítik”, ami abból áll, hogy az égő gyertyát viszik a halott teste körül, és közben ezt mondják: „Akik bent vannak, menjenek ki, akik kívül vannak, jöjjenek be!” Utána a kezébe teszik a gyertyát. Csíkjénőfalván a halott derekához és lábához teszik a viaszgyertyát, majd egy másik gyertyával „kikérik” a halott lelkét a házból, s imádkozva háromszor megkerülik vele a házat.

A gyertyával végzett szertartások után megállítják az órát (a halott életórája immáron lejárt), s a halált „bemondják” a méheknek a méhkasba, az állatoknak az istállóba és a fáknek a kertbe. A gazda halálát a szegedi tájon máig „bejelentik” az állatoknak is: „Farta, no oda a gondviselőd!” A lovakat szabadon eresztik, a méhek a gyeviék és a tápéiak szerint a halott után akarnak repülni, de a családból valaki eléjük áll, és azt mondja nekik, hogy ne sirassák gazdájukat.

A halálesetről értesítik a három tőzsomszédot (még éjjel is). A családból vagy a szomszédból

a legfiatalabb fiú értesíti a rokonságot. A halálesetet bejelentik a plébánián, és naponta háromszor harangoznak érte: a gyermekeknek a kisharanggal; a férfiaknak először a nagyharanggal, utána a kisharanggal, majd megint a nagyharanggal; a nőknek először a kisharanggal, utána a nagyharanggal „szaggatnak”, majd „összehúzzák” a harangokat. Régebben az öngyilkosoknak és a vízbefúltaknak nem harangoztak. A haldokló szószólója az énekesasszony.

Ő imádkozik, énekel a halott nevében, és könyörög névadó patrónusához. Amikor „eljött az idő”, ő gondoskodik: szenteltvízzel hinti meg az ajtókilincseket, nehogy a gonosz bemerészkedjen a halotthoz; az ablakot kinyitja, hogy a lélek szabadon szárnyalhasson Istenhez.

A haláltól a torig

Miután megállapították a halál beálltát, lezárják a szemet, egy-egy pénzdarabot helyeznek rá, majd az állat felkötik, tájegységenként változó, de többnyire fehér színű kendővel. A tükröt, üveges képeket letakarják, hogy a lélek meg ne pillantsa magát, hogy a halott ne látszódjék meg benne, mert akkor, aki utána a tükörbe néz, az meghal.

Népi szokások

Az órákat azért állítják meg, mert az elhunyt órája is megállt. A testet a kihülés után megmosdatják, borotválják, fésülik, nyílásait betömjék. Az egész munkálatot a helyi szokásoknak megfelelő személyek, de többnyire az elhunyt idősebb, közvetlen nőrokonai végzik. Férfi segítséget csak nagyon nehéz test esetében vesznek igénybe.

Az elhalálozottat mindig ünneplő ruhába öltöztetik, kivéve, ha ő még életében másként nem rendelkezett (pl.: 1848-as katonákat egyenruhában, de a mai napig az egyenruhásokat általában a díszegyenruhájukban temetik el). A lábára csak harisnyát húznak, cipőt, más lábbelit nem – a lábakat szalaggal kötik össze. A kezeket katolikus keresztszülők esetén a mellén keresztezik, és olvasóval rögzítik. Vagy szentelt gyertyát, vagy – ha írástudóról van szó – az imádságos könyvét vagy a bibliáját teszik a kezébe.

Harang szavával

A mosdóvizet mindenhol nagy gonddal kezelik, a legjellemzőbb, hogy a ház mögött öntik ki. A mosdókendőt a halottal, esetleg a mosdóvízzel temetik el.

Túlvilági vám

A koporsóhoz többnyire fenyő- vagy szilfát, a gazdagabbak tölgyfát használnak. A koporsó színe kapcsolatban áll az elhunyt életkorával. Az időseknek fekete, barna, májszín, sötétbordó, a gyermekeknek fehér, világoskék, világoszöld vagy rózsaszínű koporsót választottak. A Bodrogekő, a Szigetköz és a Tisza árterébe eső falvak szegényeinek gyakran a csónakjuk helyettesítette a koporsót.

A koporsót csak akkor viszik be a házba, amikor a testet belefektetik. Ez a koporsótétel, és a második esteli harangszó után jön el az ideje. A halottat hanyatt fektetik, a feje alá párnát tesznek, a lábát és a kezét gondosan eligazítják, rózsafüzérrel rögzítik a kezét. A bibliáján kívül különböző tárgyakat temetnek mellé. Többnyire a halott számára még életében igen kedves eszközöket, nehogy visszatérjen azokért, mert a néphit szerint ezekre a másvilágon is szüksége lehet, és ha nem temetik mellé, visszajár érte addig, amíg meg nem kapja.

A legfontosabb, hogy pénzt tesznek a kezébe vagy a zsebébe – általában a szemei lezárásához használt érméket. A legáltalánosabb nézet szerint ezzel fizeti meg a hídpénzt, a túlvilági vámot vagy a hajóst, aki a Jordánon átviszi. A koporsóba tesznek még egy rend tiszta ruhát, hogy ha vizes lenne a Jordánon átkelésben, át tudjon öltözni. A rendbetételéhez használt fésűt, borotvát, szappant, törülőkendőt, állfelkötő kendőt is melléteszik. Az iszákosoknak pálinkát, a

dohányosoknak pipájukat dohánnyal és tűzszerszámmal. A terhes nő mellé betették azokat a tárgyakat, melyekre a gyerek megszületése után szüksége lehet, mert hitték, hogy a túlvilágon megszüli gyermekét.

Nagyon kifejezőek lehetnek a sírfeliratok, utalván az elhunyt életére, szokásaira. Békésen néhány évtizede halt meg NYÁRI GÉZA bácsi, aki nevét fordítva íratta a sírkőre, mely értelmes jelentésű: IRÁNY AZ ÉG! Íme néhány szellemes sírfelirat:

Még szerdán vígan ette a tököt

szegény mégse érte meg a csütörtököt.

Ami vagy, az voltam

Ami vagyok, az leszel.

Voltunk mint ti,

Lesztek mint mi:

Por és hamu.

Éltem és meghaltam,

Mit akartok még?!

Tietek e kis föld

Enyém a nagy ég!

E sírhant anyósom testét fedi:

Az békét adott nekem s neki.

Itt nyugszom én,

Olvasod te.

Olvasnám én,

Nyugodnál te.

KÜLMISSZIÓ

Koszovói segély • Makovei Róbert

Vajon mi készítené egy látszólag teljesen „normális” embert arra, hogy néhány nap alatt eldöntse: a világ „szebvik” feléből – esetünkben Angliából – a Balkánra költözik? A józan ész azt diktálná, hogy jól felfogott üzleti érdek vezethet valakit ily módon, természetesen csakis busás haszon reményében; vagy esetleg a „szerelem első látásra” űzi az illetőt. Nos, Ian esetében egyik ok sem állt fenn. Ezen nem is kell annyira csodálkozni, hiszen emberünk nem tartozik a normálisak közé. A páli terminológiát használva: bolond.

Az eset úgy kezdődött, hogy tavasszal, a koszovói konfliktus kapcsán Ian néhány barátjával arról beszélgetett, hogyan tudnának segítségére lenni az ottani, nehéz helyzetben lévő embereknek. A beszélgetés nem maradt hatás nélkül: még napok múltán is motoszkált benne valami indíttatás-féle. Nemhogy szünni nem akart, még inkább erősödött. Az ember nem érzi magát nagyon jól ilyen állapotban, ezért Ian Istent kérte, hogy adjon valami jelt akaratáról. Aznap éjszaka, amikor álmatlanság miatt a Bibliát kezdte olvasni, a következő igevershez ért: „Jöjj át Macedóniába, légy segítségünkre!” Apostolok cselekedetei 16. rész 9. vers). Annak a valószínűsége, hogy véletlenül következett éppen ez a szakasz, igen kicsiny (úgymond elhanyagolható); az olvasottakat Istentől származó, belső vívódásaira válaszoló jelként értelmezte. Nem telt bele két hét, és már Szkopjében, Macedónia fővárosában kereste azt a társaságot, ahol Isten barátokkal ajándékozhatja meg, hogy munkáját minél előbb elkezdhesse. Ez az ember, az evilági józan ész szerint tényleg nem normális, ellenben Pál pontosan ilyenekről írja: „...azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében bolondok, hogy megszégyenítse a bölceket, és azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében erőtlenek, hogy megszégyenítse az erőseket...” (1Kor 1,27)

Ehhez hasonló történeteket tucatjával lehetne gyűjteni Szkopjéból. Csak a Macedóniai Evangéliumi Gyülekezet (pünkösdi gyülekezet Szkopjében) AGAPE {*Association for Generosity and the Active Promotion of Empathy*} – A Nagylelkűség és az Empátia Aktív Népszerűsítésének Szövetsége nevű szervezetéhez több száz önkéntes érkezett a koszovói háború befejezése óta, mégpedig saját költségen... Ehhez a szervezethez vittük el Jyrki Palmival Közösségünk megbízásából az összegyűjtött közel egymillió forintot, és megtekinthettük szolgálatukat, melynek révén a gyülekezet eredetileg munkanélküli nagyobb hányada is munkához jutott.

Abbéli aggodalmamat, hogy saját házuk táján nincs elegendő (lelki)munkás, az Úr kellőképpen megítélte az út során. Ez a mintegy ötven, azaz ötven főt számláló gyülekezet a krízis kirobbanása óta hozzávetőleg 26.000 (azaz huszonhatezer!) menekültnek juttatott élelmiszer és ruha egységcsomagot a külföldi segélyszállítmányok fogadása, raktározása, szortírozása és szállítása révén. Emellett feladatuk kiterjed a külföldi kapcsolatok ápolásától kezdve, az önkéntesek munkájának megszervezésén keresztül, egészen az esti angolórákig. Három lakást bérelnek, hogy az önkénteseknek szállást tudjanak biztosítani. A menekültáradat beözönlésével lehetőség nyílt a szociálisan és egészségügyileg hátrányos helyzetben lévő macedónok segítésére is; velük együtt, máig 7000 családdal tartják folyamatosan a kapcsolatot. Ott-tartózkodásunk mind az öt napján (péntektől szerdáig) reggeltől késő estig „zajlott az élet”. Ez még normális időjárási viszonyok között is szép teljesítmény, hát még a hónapokig tartó, közel 50 °C-os rekkenő hőségben.

Egy napot Koszovóban töltöttünk, ahol a kiégett házak és autók számánál nagyobb a kiégett életek száma. Közvetlen segítséget mi nem tudunk nekik adni, de tudjuk támogatni azokat, akik ezt megtehetik.

Ezek az emberek nem bölcsek és erősek e világ szemében. Minden bizonnyal lenne jobb dolguk, mint másokon segíteni. Lehet, hogy nem hoznának ennyi áldozatot, ha a szükség nem lenne ennyire kézzel fogható, de Isten őket választotta, hogy megszegyenítse a bölcseket és erőseket.

Vajon körülöttünk is háborúnak kell dúlnia ahhoz, hogy engedjünk a sokszor oly hétköznapiak látszó küldetésünknek? Itthon nincs elég munkás, és nem is lesz. Ellenben, ha a kevésből is tudunk adni más nemzeteknek, Isten természetfeletti módon tölti be szükségünket.

(U.i.: A szkopjei pünkösdi gyülekezet aktív látogatóinak a száma néhány hónap alatt megduplázódott, és jelenleg száz körül mozog...)

{k1999504}

{k1999505}

EXIT – IFJÚSÁGI OLDALAK

Ifi Napok 1999 • *Jakab Balázs*

%, „*El ne felejtkezzél semmi jótéteményéről...*”

Helyszín: Kadarkút. A hely, amihez annyi emlék fűződik, a hely, ahol az Ifi Napok fogalommá, hagyománnyá váltak. Idén feléledni látszott ez a hagyomány, hiszen 3 év szünet után került vissza Kadarkútra, a sok fiatal számára sokat jelentő pár nap. 430–450-en lehettünk, s átélhettük, hogy az Ifi Napok nem csupán rendezvény, hagyomány, nem csupán emberi erőlködés, hanem élő valóság. Dicsőítéssel, étellel teljes szolgálókkal, akiket Isten Lelke mindenki számára személyes, élő üzenettel ruházott fel. Igen. Nemcsak elmehettünk és jól érezhettünk magunkat, azután hazaérve elfelejthettük, és csak néhány halvány emlékre

hivatkozva mondjuk, hogy jó volt. Valósággal átélhettük Isten jelenlétét, hallottuk üzenetét, előrehívásnál válaszoltunk rá, cselekedett életünkben, másként térhettünk haza. Úgy, hogy Isten valamit megújított bennünk, elindított bennünket, és most nekünk kell lépni, menni, menni és menni.

A rendezvény témája a félelem köré csoportosult. Megismerhettük saját félelmeinket, szembesülhettünk velük, és meg is szabadulhattunk tőlük. Ugyanakkor megláthattuk, milyen az igazi istenfélelem, és hogyan párosul ez helyes istenképünkkel.

Nagyon jó volt látni azt, ahogy az Országos Dicsőítő Csoport vezetett bennünket a dicséretben. Az ország minden részéből voltak a csoportban, és hazavihetik azt a tüzet, megújulást, amit a együtt kaptak az Úrtól. Nagyon jó érzés töltött el, ahányszor csak rájuk néztem, mert az eddigiéknél sokkal felkészültebb, nagyon jó lelkületű, teljesen megújult testvérekkel találkoztam.

Nagy boldogság töltötte el a szívem, amint láttam sok fiatal megújulását. Azt kívánom számukra, ne álljanak meg, folytassák, ami ott elkezdődött. Azt kívánom mindannyiunknak, akik ott voltunk: őrizzük meg szívünkben mindazt, amit ott kaptunk az Úrtól, és soha ne felejtkezzünk el róla.

Néhány kérdést szeretnék feltenni Kuna Tibornak, az OIM – Új Generáció vezetőjének:

J. B.: *Mi a véleményed az Ifi Napokról?*

K. T.: Mindenképpen pozitívnak értékelem, elsősorban az alkalmak áldása miatt. Saját tapasztalatom alapján és a többiekét is látva, elmondhatom, hogy sokan és sok mindent nyertünk Istentől. Mindenki azt, amire szüksége volt. Az eddigi Ifi Napoktól eltérően nagyobb hangsúlyt fektettünk a tanításra. Szükségesnek véltük ezt, és a résztvevők is jól fogadták a változást. Ha az Ifi Napok szellemi oldalát vesszük: jó volt megtapasztalni, ahogy az emberek egyen-egyenként áldásokat nyertek Istentől. Az Országos Dicsőítő Csoport is színvonalasan szolgált. Mindezek alapján elmondhatom, hogy minden együtt volt ahhoz, hogy áldott alkalmaink legyenek, és Isten nem is hagyta várákosításainkat betöltetlenül. Hála ezért Neki.

J.B.: *Mennyire elégedett az OIM – Új Generáció a résztvevők számát, az Ifi Napok sikerességét és várákosításaitokat tekintve az újbóli kadarkúti helyszínen való megrendezéssel?*

K.T.: A résztvevők számával elégedett vagyok. Ez a körülbelül 450 fő, a tavalyi és tavalyelőtti Ifi Napokhoz képest majdnem kétszeres szám. Ugyanakkor úgy gondolom, a Közösségen belül az a korosztály, amely igazán az ifjúságot képezi – a középiskolások és a huszonegy-két évesek – azok, akik egy-egy ifjúsági rendezvényvel, programmal mobilizálhatók, ők képviselték magukat. A családos, gyermekes fiatalok már kevésbé vesznek részt ilyen alkalmakon. (A statisztika szerint az átlag életkor 21 év volt.)

A helyszín tekintetében, őszintén meg kell mondanom, Csillebérchez képest Kadarkút szolgáltatásai szerényebbek, de úgy tapasztaltuk, hogy ez a különbség az igényekben nem jelentkezett. Jóllehet tudunk olyanokról, akik azért nem jöttek el, mert a szolgáltatás minőségét alacsonynak tartották (például kevés a zuhanyzó). Ezek a különbségek csupán szervezői oldalról jelentettek nagyobb terhet. A jövőben ezen a területen szükség lesz kisebb-nagyobb finomításokra. Úgy gondolom, mint minden helynek, Kadarkútnak is megvan a maga szépsége.

Pozitívként értékelhető az ifjúság részvétele a különböző gyakorlati munkákban (takarítás, konyhai segítség, sátor építés-bontás, őrség), mindez jól megfelelt elképzeléseinknek.

J.B.: *Jövőre is Kadarkúton lesznek az Ifi Napok?*

K.T.: Igen! Az OIM – Új Generáció az Ifi Napok után értékelte a rendezvényt és az egész évet is (az éveket ugyanis nem naptári évben számoljuk, hanem Ifi Napoktól Ifi Napokig). Úgy döntöttünk, jövőre is Kadarkúton rendezzük meg. Bizonyos változások azonban elképzelhetőek, a hogyan tovább függ a Táborkert Alapítvány jövőbeli működésétől is. Közelebbit még nem tudok mondani, de a jövővel kapcsolatban annyi már biztos, hogy amit eddig csak terveztünk, az jövőre megvalósulhat. Az idén terveztük, hogy segítjük azokat, akik

a nagy távolság, s így az igen magas utazási költség miatt nem vagy csak nehezen tudtak eljönni az Ifi Napokra. Egy pénzalapból támogatni akarjuk utazásukat. Az idén ez még, sajnos, nem valósulhatott meg, de jövőre megvan ennek a lehetősége.

J.B.: *Mit tartotok az Ifi Napok legnagyobb sikerének, eredményének, illetve kudarcának, ha volt ilyen?*

K.T.: Az Ifi Napokat eredményesnek tartom, nehéz kiválasztani bármit is. Mégis a legfontosabb, úgy vélem, hogy változások történtek a fiatalok életében. Az Ifi Napok tartalma az, hogy a fiatalok eljönnek, életük megváltozik, megerősödik. Fel tudnék sorolni neveket, de ezt most nem teszem.

Az eredmény már a sorozatos visszajelzésekből megtudható. Az idén működő OIM – Új Generáció megfelelt az elvárásoknak akár tekintély területén is. Az Ifi Napok alatt és után is sokan jöttek oda hozzánk azzal, hogy készek elfogadni minket vezetőnek és bátorítanak munkánkban. Köszönjük a visszajelzést és a támogatást.

Mi biztosak vagyunk benne, hogy az Úr leverte a sátorcöveket mellénk, de jó, ha a fiatalok is megerősítik ezt.

Nekem nem volt kudarcélményem az Ifi Napokkal kapcsolatban. A kisebb problémákat, esetleges hiányosságokat össze sem lehet vetni az ott átélt áldások mértékével. Áldottnak éreztem és tapasztaltam együttléteinket.

Arról beszélhetnék, mi az, amit javítani kell. A szervezést biztosabb alapokra kell helyezni, több főből álló szervező csoportnak kell végeznie az elő- és a helyszíni munkákat. De ez nem kudarc, csak jobbítani való.

Egy esetet mégis említhetnék: valaki megkeresett egyik este, hogy nem lakott jól, holott mindig rengeteg ennivaló megmaradt. (Poén volt, hogy kudarcnak titulálom.)

J.B.: *Mi lesz a következő OIM – Új Generáció program?*

K.T.: Ősztől új időszak kezdődik számunkra is. Értékeljük az eddigieket, megbeszéljük a következőket. Szívünkben hálaadás van mert, elmondhatjuk, hogy Isten gazdagon megáldott bennünket.

Az elkövetkezendőkben fontosnak látjuk, hogy az ifjak élén elhívással és komoly odaszánással rendelkező ifjúsági vezetők álljanak. Ezt tartjuk legfontosabb, legkiemelkedőbb feladatunknak. A gyakorlatban ez azt jelenti: minden gyülekezetben, ahol van ifjúság, legyen egy vezető vagy megbízott, aki részt vesz egy intenzív vezetőképzésen, itt közösen tanulmányozzuk a Bibliát, tanítások hangzanak el, melyek kifejezetten ifjúsági vezetőknek szólnak és vezetők képzésére valók. Intenzív kétnapos alkalom, kéthavonta, terveink szerint januártól indul.

Célunk, hogy az ifivezetők legyenek felvértezve, felkészítve a szolgálatra, legyenek felkent szolgálattevők. Ez munkánk egyik alapja, és ezért készek vagyunk minden területen áldozatot hozni.

Konkrét rendezvénnyel kapcsolatban azt mondhatom, hogy idén ismét kiküldtünk egy kérdőívet az ifjaknak arról, hogy szeretnének-e téli Ifi Napokat. Ha kellő számú igenlő válasz érkezik, akkor megrendezzük. Szükség van véleményekre, jó ha rászokunk arra, hogy kommunikálunk egymással, nemcsak mi beszélünk a fiatalokhoz, hanem ők is válaszolnak nekünk, hiszen egy csapat vagyunk. Ha pozitív lesz a visszajelzés, akkor még az idén találkozhat az ország ifjúsága.

Jelen álláspontunk szerint (mivel januártól indul az ifivezető képzés) novemberben nem rendezzük meg az őszi ifimunkás szemináriumot. Ez nem jelenti azt, hogy rendezvény nélkül maradunk, mert a válaszoktól függően lesz Téli Ifi Napok.

Munkatársaimmal keményen dolgozunk azon, hogy a busz, mint missziós terület, el tudjon indulni (fizikális értelemben is). A busszal felkereshetünk városokat, hogy evangelizációkat tarthassunk.

Körülbelül ezek a dolgok állnak előttünk. Nagy kihívások, de tudjuk, hogy erre fogunk menni.

Úton a jó hír! – Buszmisszió • Barta Zsolt, misszióvezető

Sokféleképpen engedelmeskedhetünk a misszióparancsoknak. Elmehetünk misszionáriusnak valamely távoli országba, vagy éppen feladatot vállalhatunk egy karitatív szervezetnél. Gyermekeket, felnőtteket taníthatunk az evangélium üzenetére, vagy sátoros rendezvényekkel járhatjuk az országot, műsorokat, koncerteket szervezhetünk a szent ügy érdekében. Egy régi tanmese jut eszembe. Témája: a kés. Délben boldogan ül a négytagú család az asztalhoz. Az asztalra kerülnek a finomságok. A sült hús illata keveredik a még meleg kenyér illatával. Kezdődhet is az ebéd. De valami még hiányzik. Mivel vágjuk fel a kenyeret? A késsel. Az anyuka kimegy a konyhába. A gyerekek arcán mosoly jelenik meg: végre itt a kés, nemsokára ehetünk. Boldogan megebédel a család... Este váratlan fordulat következik be. Az édesapa részegen jön haza. Szó szót követ. Veszekedés tör ki. Néhány pofon után a ház ura kilép a konyhába, majd megjelenik az ajtóban, kezében a KÉSSSEL. A gyerekek arcára félelem ül. Bárcsak ne lett volna kés a lakásban! De már késő... Valóban az eszköz a hibás? Láthatjuk, hogy a felhasználón van a felelősség. Még az evangélium hirdetésére használt eszközökkel is tudunk építeni és rombolni is. Szívvel-lélekkel szervezünk-e meg egy programot – ami örök életet jelenthet –, vagy kényszerből, megszokásból? Hiszen az unalmassá váló programok sokakat eltávolítanak a keresztény értékektől s az örök élettől. Ezzel a kis bevezetővel az volt a célom, hogy bemutassam egy szervezett missziómunka létrejöttének első pillanatait. Ami nem más helyett, nem az újdonság keresése érdekében, hanem – hitem szerint – mennyei indíttatására készül el.

Az immár öt éve a Diákszigeten szolgáló Bedford buszról van szó. Egy busz szállíthat embereket nyaralni, szórakozni, de egy kis átalakítással alkalmassá tehetjük beszélgetésre is. Útra vagy inkább kerekre tettük az evangéliumot. Azt szeretnénk, ha ennek a busznak a segítségével (amerre út vezet) eljusson a jó hír falvakba, városokba. Olyan helyekre is, ahol kisebb keresztény csoportok vannak, és az anyagi lehetőségeik nem teszik lehetővé a százezres beruházásokat az evangélizáció érdekében. A teabusszá átalakított angol jobbkormányost, a Diákszigethez hasonlóan egyhetes időtartamokra lehetne igénybe venni. Egyszerre 15–20 ember tudja kényelmesen használni. Főtereken, forgalmas sétálóutcákon, ifjúsági rendezvényeken, diáktalálkozókon jelenhetne meg. Mindenütt ahol 5–10 ember oda tudja szánni magát a munkára. Személyes beszélgetéseken keresztül, egy pohár tea mellett mindenki hallhatná az evangéliumot, aki felszáll az öreg Bedfordra. A személyes kapcsolat jelentheti a következő lépést a helyi gyülekezetbe való meghíváshoz. A buszon drogfelvilágosító és életviteli tanácsadó program is indulhat, amelyre jelentkezők felkészítését is vállalni tudjuk. A felkészítés havi egy napot vesz igénybe. Használjuk a *Fiatalok az Élet Küszöbén* c. programot, ami államilag is elismert bizonyítványt ad. Szeretnénk segíteni a képzésben, a szervezésekben. Az anyagiaktól függően tudjuk a buszt Budapesttől távolabbi helyszínekre is eljuttatni. Terveink szerint már 2000 nyarán járhatná Magyarország útjait. Egy alapítványt hoztunk létre, melynek neve: **Úton a Jó hír**. Feladatunk a busz karbantartása, folyamatos üzemeltetése. Mivel ma minden pénzbe kerül, így nekünk is fizetni kell a szervizért, a tárolásért, az engedélyekért. Olyan harcosokat keresünk ehhez az ügryhöz, akik anyagiakkal tudnának szolgálni, készletet éreznek segíteni egy ilyen munkát.

Támogatási rendszerünket a következőképpen szerveztük meg: célunk, hogy ne csak anyagiilag legyünk támogatva, hanem imában is. Ezért arra kérjük támogatóinkat, hogy inkább kisebb összegekkel, de folyamatosan segítsenek. Minden befizetett csekk után egy beszámoló küldünk az addig elvégzett munkáról, és egy imalistát egy újabb csekkkel, lehetőséget biztosítva a további támogatásra. Nagy örömmel vesszük az egyszeri támogatásokat is. (Az ezentúl általunk postán küldött csekkek adóalap csökkentésére alkalmasak, sőt az 1% is ráutalható. Csekkjeink egyelőre az Élő Víz Alapítvány címére vannak kitöltve, **Úton a Jó hír** megjegyzéssel. Az eddig kiadott Új Generációs csekkek is természetesen érvényesek)

További információkat szívesen adunk telefonon: 06-20-952-7007 vagy 06-20-911-5557
Levélcím: Úton a Jó hír 4034 Debrecen, Böszörményi u. 65.

Dics-hírek • Gulyás Melinda

%Néhány hónappal ezelőtt már olvashattunk az Országos avagy Pütkösdi Dicsőítő Csoport munkájáról, az azóta eltelt idő alatt azonban sok minden változott házuk táján. Ezekről a fejleményekről kérdeztem ifj. Perei Imrét, a csapat vezetőjét.

I: A legszembetűnőbb tavasszal történt, kibővítettük a csoportot, így most már harminchét taggal szolgálunk.

M: *Hány új taggal gazdagodtatok, és miért volt szükség erre a lépésre?*

I: Egész pontosan tizenöt. Az a cél vezetett bennünket, hogy minél több gyülekezet képviseltesse magát közöttünk, s hogy lehetőséget kapjon mindenki, aki elhivatást érez erre a szolgálatra. Velük együtt összesen tizenhét gyülekezet tagjaiból áll fel a jelenlegi csoport.

M: *Hogyan bíraltátok el a jelentkezéseket? Szellemi vagy inkább gyakorlati szempontok alapján?*

I: Mindkettőt igyekeztünk figyelembe venni. Pásztori ajánlást ugyan nem kértünk senkitől, de feltétel volt, hogy az illető a saját gyülekezetében is végezzen dicsőítő szolgálatot. Ami pedig a gyakorlati oldalt illeti, természetesen minden jelentkezőnek küldenie kellett egy amolyan demo félért, hogy meghallgathassuk énekhangját, illetve zenészek esetében természetesen a hangszeres tudásra voltunk kíváncsiak. Ezeket a hanganyagokat hárman hallgattuk meg, s így döntöttük el, hogy kikkel is bővüljön idén a csoport.

M: *Az új felállású ODCS – ha szabad így neveznem – első alkalommal a kadarkúti nyári Ifi Napok alkalmával lépett a nyilvánosság elé. Úgy értesültem, hogy komoly készülés előzte meg ezt a szolgálatot.*

I: Ez valóban így történt. A havonkénti rendszeres gyakorlások mellett a rendezvényt közvetlenül megelőzően egy háromnapos próbatábor szerveztünk. Itt természetesen több időnk volt a dalok begyakorlására is, a fő cél azonban mégis inkább az volt, hogy teljes szellemi egységre jussunk. Nagyon jó imaközösség alakult ki, s hiszem, hogy ennek köszönhetően tudta csak a Szent Szellem vezetni a szolgálatunkat.

M: *Ha már a szolgálatnál tartunk, milyenek értékeled így utólag mindazt, ami Kadarkúton a dicsőítés keretein belül történt?*

I: Számomra várakozáson felüli volt. Őszintén szólva, egy kicsit tartottam tőle, hisz az új csapattal akkor még csak néhány hónapja dolgoztunk együtt. Végül mégis nagyon jól éreztem magam, ami biztos, hogy köszönhető a már említett próbatábornak. A legtöbbet nekem az jelentette, hogy nem maradtunk ki az áldásból, hanem Isten Szelleme személyesen megérintette a csoport tagjait is. Kár, hogy nincsenek most itt, és nem tudják megosztani a biznyságaikat.

M: *Ismét sok gyönyörű új dalt hallhattunk tőletek. Biztosan egyetértesz velem abban, hogy ezek némiképp eltérnek a korábban, mondjuk az öt-hat évvel ezelőtti énekeltektől. Gondolok itt a „Hozzád száll az énekemre”-re például. A mostani énekek zeneileg sokkal kidolgozottabbak és szövegeiket tekintve is összetettebbek. Nem gondolod, hogy ez a bonyolultság túlzottan lekötí az emberek figyelmét, s miközben a szövegre vagy a dallamra koncentrálnak, nehezebben kerülnek az Úr jelenlétébe?*

I: Két dolgot szeretnék ezzel kapcsolatban mondani. Az első: Egyetérték azzal, hogy az új énekek összetettebbek, s hogy valóban jobban oda kell rájuk figyelni, mint a korábbiakra. Éppen ezért a jövőben törekedni fogunk arra, hogy az imádó énekeink egyszerűbbek legyenek. Itt nem minden lassú dalra, hanem inkább azokra gondolok, melyeket Isten jelenlétében mintegy pihelve éneklünk. Ami azonban a dicsérő, örvendező és a megvallás jellegű énekeket illeti, hiszem, hogy ezekben mindig újabb és újabb igényes szövegekre van

szükségünk. Így nem válnak közömbössé senki számára.

M: *Mi a másik dolog, amit el akartál mondani?*

I: Azt, hogy az új daloknak folyamatosan kell bekerülniük a köztudatba, s nem egyszerre, ömlesztve. Kadarkúton sajnos nem lehetett másképpen megoldani, ráadásul a vetítés sem volt jól látható, így aztán érthető, ha nehezebben voltak követhetők a szövegek. Ha viszont a „Fúj a szél” c. lemez dalait vesszük, azok már országszerte ismertek. Éppen ezért jól tudtuk használni őket élő dicséretben is, míg a frisseknek, magától értetődően, volt némi koncert íze. Idő kell az érleléshez.

M: *Hallhatjuk-e majd ezeket is CD-n és kazettán?*

I: Igen, szeretnénk a felvétellel kapcsolatos munkálatokat még az idén elkezdni, már gyűlik a repertoár, de hogy pontosan mikor lesz kapható, arról még nem tudok semmi biztosat mondani.

M: *Tervezitek-e a csoport újabb bővítését a közeljövőben?*

I: Csak a CD megjelenése után. Gyakorlatilag körülbelül egy éves periódusokban gondolkozunk, minek elteltével szeretnénk újra megnyitni a kapukat. Persze, nem tervezem, hogy egyszer csak száztagúvá válik a csapat...

M: *Mikor látunk, hallunk benneteket legközelebb?*

I: Az októberi pécsi Ifjúsági Napokra kaptunk meghívást, bár mire ez a riport megjelenik, azon talán már túl leszünk.

M: *Imre, köszönöm a beszélgetést, volna-e még valami, amit feltétlenül szeretnél megosztani a Pünkösdi Közösség fiataljaival?*

I: Igen, van valami, amit nagyon a szívemen érzek, és mindenképp el kell, hogy mondjam! Az Úr nagy dolgokat tett velem, és nem tehetem meg, hogy ne kiáltsam dicséretét a nekem adott ajándékokkal és erővel teljes szívemből! Nem az a fontos, hogy Te is úgy csinálj, mint én vagy bárki más, hanem hogy dicsérd! Dicsérd a Neked adott ajándékokkal, tehetséggel, teljes erővel függetlenül a műfajtól! Kérlek, ne mást méregess, hagyd az Úrra, inkább gerjeszd fel a Benned rejlő ajándékokat hit által Isten dicsőségére! Több illeti meg Őt, mint amit bármelyikünk adhat Neki, hát csatlakozz a virágok, fák, vizek, hegyek, csillagok, angyalok... valamint a Pünkösdi Dicsőítő Csoport dicséretéhez! Szerezz örömet a mennynek és tudd, minél többet adsz, Te magad annál erősebb leszel!

Újra Szigeten voltunk • *Barta Zsolt*, misszióvezető

Hat felekezetből harminckét mindenre elszánt fiatal vett rész 1999-ben a diákszigeti evangélizációnkon. A „mindenre elszánt” jelzőt olyan emberekre szokták használni, akik nem a körülményekre néznek, hanem a cél érdekében mindent megtesznek. Általában hősökre használják ezt a titulust. Egy kicsit ők is azok voltak. A hit kis-nagy hősei. Egy hét alatt azokká váltak. De milyenek is azok a körülmények? Sátorban aludni, ha esik, ha süt, ha fúj. Naponta hideg vízben zuhanyozni. Mindennap déli 12-től hajnali 6-ig tartó zenét hallgatni 8–10 színpadról. Napi négy órát szolgálni a buszon, min. egy órát imádkozni, egy órában sátrat őrizni. De mindent összevetve azt mondhatom: megérte. Legalább 600 fiatal hallotta az evangéliumot személyesen, az örök életre 25-en válaszoltak igennel a helyszínen.

Szeretném megköszönni mind a hat felekezetnek a munkáját, akik részt vettek a szigeten, s nem a különbségeket, hanem a közös célt tartották szem előtt.

Köszönöm az adományokat, amelyekkel munkánkat segítették a gyülekezetek, magánszemélyek.

De beszéljenek inkább a képek.

Mennyei Morzsák

„Mert nem a félelem (csüggedés) lelkét adta nekünk az Isten, hanem az *erő*, a *szere*tet és a *józan*ság lelkét.” (2Tim 1,7)

Ha szomjas a test, egy jó üdítőre van szüksége. Mi kell ehhez? Pl. egy pohár Coca-cola, benne sok buborék és egy adag jég. Ha ezek közül bármi is hiányzik, az üdítő már nem az igazi. Gondoljunk csak bele, milyen az, ha csak jegünk van cola nélkül. Hát még ha a jég is hiányzik!...

Így van ez szellemi síkon is. Ha a három „összetevő” (lásd: fenti ige) közül akár csak egy is hiányzik, akkor az már nem az IGAZI!

(In memoriam Ifi Napok '99 – Kadarkút – **Lettner Gábor**)

A szigeten történt.

A fiú már többedszerre volt fent a buszon a barátjával. Beszélgettünk. Személyeskedni kezdtek, s egyszerű szavaim nem használtak, hogy megvédjem magam. Ekkor a fegyveremhez nyúltam. Elsütöttem, s ezután mély csend következett. A fiúk döbbenet néztek rám.

Az Ige fegyvere volt az, amit akkor használtam. Én sem gondoltam, hogy ekkora ereje van. De ott akkor Isten megmutatta: a sötétségben nagy fegyver a világosság. A sötétség lehet, hogy fel sem ismeri a fény eredetét (ti. bibliai idézet), de ahol *fény* gyúl, onnan menekülnie KELL.

Hiszem – ahogy akkor, ott a buszon is elhangzott – a világosságnak és a sötétségnek semmi köze nincs egymáshoz! (2Kor 6,14)

(Diáksziget '99)

A dicsőítés hangjai halkán szóltak, a sátoron várakozásteli csend ült.

Valakit vártunk. Már bejelentette érkezését. Tudtuk, hogy azon a napon *tényleg* történni fog valami. Nem azért, mert mi akartuk, *csupán* kegyelemből. És mert annyira vágytunk RÁ. Volt, aki térdre omlott vagy előreszaladt, hogy imában segítsenek neki, volt, aki állt, és volt, aki ülve várta Őt.

Nem tudom, hogy egyszerre láttuk-e meg. De egyszer csak ott volt. Teljes dicsőségében. Nem lehetett nem észre venni. Előtte minden lélek meghajolt és dicsérte Őt. Sírtunk és kacagtunk. ...és akkor Valaki körülölelt. Körülvett SZERETETÉnek karjaival, és egy palástot terített rám, mely végül az egész testemet beborította. Biztonságban voltam, és éreztem kegyelmét, mely át- és átjár.

Csendes este volt akkor. De hirtelen mintha egy fuvallat suhant volna át a sátoron. Meleg volt és kedves – mennyei szél.

És akkor megláttam Őt! A sátorban fehér galambok ezrei repdestek, majd kettő a vállamra ült. Isten Szentlelke megérintett. Én ezt kaptam akkor. Tőle, akit mindannyian vártunk. És hiszem, hogy azon az estén senki sem hagyta el úgy a sátrat, hogy ne találkozott volna VELE. (Ifi Napok '99 – Kadarkút)

Egy nagy körben ültünk. Beszélgettünk.

A Sziget zajai még ismeretlenek voltak számunkra: ez volt az első napunk. Talán sokan egy kicsit megszeppentünk, elbátortalanodtunk. Első tapasztalatainknak, élményeinknek, kezdeti félelmünknek hangot adva folyt a társalgás.

És akkor valaki megszólalt. Halkan, kicsit bizonytalanul. De mégis bátorítottak szavai.

Bátorítottak és megerősítettek. És nem csak minket, hanem legfőképpen őt.

Érezte, hogy gyenge, és félt. De valamit meglátott: egy mérhetetlenül sötét helyen egy fénysugár hatolt át, és egy pontra világított. Ez a fénysugár Isten fénye volt, mely a Sziget sötétjén áthatolt. Vagyis: biztonságban voltunk. Jó volt ezt tudni. Bár sokan már tudtuk ezt.

Hiszen ő is látta, én is, ők is ott ketten, ... s sorban jöttek a jelentkezők...
(Diáksziget '99)

Szigeti „pályafutásom” alatt másodszor voltam szolgálatban a buszon azon az estén.
„Energiaival túltöltve” vártam a „delikvenseket”, akiknek aznap este bizonyosságot tehetek.
„Uram, használj ma engem!”

Vártam... és vártam, még mindig vártam, bár már a türelmem kezdett elfogyni. De nem csak a türelmem, hanem a beszélgetéshez járó tea is igencsak fogyóban volt. Mivel mindenki a beszélgetőtársával volt elfoglalva, magamhoz „ragadtam” a „lehetőséget” – és a vízforralót. Egy nagy adag – kb. 10 liter – tea elkészítése után elégedetten és várakozásteljesen ültem le, hogy most már jöhet a „vendég” – hozzám is!

De csak nem jött, a tea viszont rohamosan fogyott. Így megint a teáskannánál találtam magam. ...ez így ment egész szolgálati időm alatt (4 óra hossza).

Elégedetlenkedni és háborogni akkor kezdtem el, amikor éppen megfőztem egy adag teát, már főzhettem az újabbat. Talán ezt észlelve rajtam, vagy az Úr küldöttként az egyik tesó odaszólt, hogy az Úr áldja meg a szolgálatot, amit végzek!

Ekkor elgondolkoztam: milyen mentalitással végeztem ezt a munkát? Szolgálatnak tekintetem-e vagy „alantas” feladatnak? Azt kértem az Úrtól, hogy használjon, de vajon ezáltal nem használt-e az Úr?

Akkor ott megtanultam, mi az ALÁZAT.

Alázatra tanított Isten, de ugyanakkor fel is emelt és „megvigasztalt”. Megmutatta, hogy nincs kisebb vagy nagyobb, „elitebb” vagy „alantasabb” szolgálat. *Csak SZOLGÁLAT* van, amit Érte, Neki teszünk és végzünk.

(Diáksziget '99) **Szűcs Zsuzsanna**, Miskolc

KÖSZÖNET

Az OIM – Új Generáció ezúton mond köszönetet az Ifi Napokon való segítségért:

- A szakács néniknek Kiskőrösről a finom ételekért és a sok-sok fáradozásért.
- Az országos imahálózatnak az értünk elmondott imákért.
- A takarításban és a konyhai segítségben részt vett ifjaknak: Agapé Bp., Békés, Békéscsaba, Hajdúsámson, Kadarkút, Kalocsa, Kecel, Kiskőrös, Komló, Mezőcsokonya, Országos Dicsőítő Csoport, Ózd, Pécel, Pécs, Soltvadkert, Szigetszentmiklós, Tatabánya, Vése.
- Az öröknek, hogy vigyázták álmunkat és táborunkat.
- Külön köszönet Kincses Elődnek, aki az Ifi Napok előkészítésében nyújtott óriási segítséget.

Angol sarok • MONIK

Dear Friends,

I hope You had a great summer time. In September, after the holiday, we return to our job or studies. Why don't we start the new season with some really encouraging words?

- You don't need to know where you are going if you know God is leading.
- Because God is with us, we need not fear what is ahead of us.
- When you can't put your prayers into words, God hears your heart.
- Prayer moves the hand that moves the world.
- Praying is talking to our best friend.
- God's warnings are to protect us, not to punish us.
- You can never go wrong when you choose to obey God.

Have a blessed season.

Love, MONIK

A PTF első éves hallgatóit kérdeztük – Miért jelentkeztl a főiskolára, mit vársz tőle?

Bagi Ildikó:

Azért jöttem ebbe az iskolába, mert Istent akarom hatékonyan szolgálni. Ehhez pedig az Ige ismerete, a többiekkel való közösség jó alapot biztosít.

Bíró Attila:

Isten elhívásából jöttem a főiskolára, és mivel a misszióra és az evangélium hirdetésére érzek elhívást magamban, az iskola ideje alatt szeretnék felkészülni a teljes idejű szolgálatra.
{k1999512}

Breha Róbert:

Isten három évvel ezelőtt, bemeztkezésem után elhívott, hogy misszionárius legyek. Az iskolától azt várom, hogy felkészítsen erre az elhívásra.

Csákányos Melinda:

Hét és fél éve tértem meg. Azóta sok próféciát kaptam, többek között, hogy az Úr szeretne engem nagyon felemelni a gyermekeknek való szolgálatban. Ezért jöttem a főiskolára, s remélem be is fogom tölteni az Úrnak eme próféciáját.

Gesztesi István:

Isten katonája szeretnék lenni abban a munkában, amelyre elhívott (drogosok-alkoholisták iránti szolgálat). Ez az iskola alkalmas arra, hogy az ember felkészüljön a szolgálatra.

Gonda Levente:

Azért jöttem a főiskolára, hogy beálljak az Úr tervébe. Ehhez megszerezsem a szükséges tudást. Nagyon szeretnék kitartani és igazodni ahhoz, amit Isten velem tenni akar.

Greman Zoltán:

Isten hívására, próféciák segítségével jöttem a főiskolára, de vágytam is ide. Célom: a Bibliát tanulmányozni, megtanulni. Szeretnék felkészülni a szolgálatomra, illetve amiben most vagyok, abban megerősödni.

Guti Ákos:

A Reménység Kapuja Gyülekezetből jöttem. Hálás vagyok az Atyának, hogy elhívott a szolgálatba, hogy ezen a főiskolán tanulhatok. Hiszem, hogy formálni és alakítani fog, és alkalmassá tesz, hogy az itt tanultakat átadjam másoknak.

Hozák Péter:

Hiszem azt, hogy az Úr vezetésének köszönhetően jöttem ide. Decemberben azt kaptam az Úrtól, hogy iskolába fogok menni. Tudom, az Úr megerősít, és képzett szolgálóvá fog tenni.
{k1999513}

Jakab Anna:

Tizenkét éves koromban döntöttem Jézus mellett, habár pünkösdi családba születtem. Ekkor

tudatosult bennem az, hogy személyesen is találkoznom kell Vele. E „találka” után már el se tudnám képzelni az életem az Ő jelenléte nélkül. Ezért célom Jézust jobban megismerni. Elhivatásomnak érzem a gyerekek, de legfőképp a fiatalok szolgálatát.

Kovács Rita:

Szeretnék Isten Igéjével többen foglalkozni, és az Evangélium hirdetésére jobban felkészülni.

Kutasi Rózsa:

A tanulmányaim alatt az Úr megerősít az elhívásomban, és felkészít a rám váró munkára. Isten küldött a főiskolára, amiért nagyon hálás vagyok Neki.

Maros Eszter:

Isten hívására jöttem a főiskolára, és hiszem, hogy az itt töltött idő alatt az Úr egyre inkább képessé tesz az evangélium hirdetésére minden téren.

Nagy Tamás:

Jézus Krisztus megmentett, szívembe költözött, Úr lett az életemben, megszabadított a drog rabságából, és elhívott a szolgálatra, hogy a szegényeknek örömet, a betegeknek gyógyulást, és a foglyoknak szabadulást hirdessek. A főiskolára azért jöttem, hogy felkészüljek a bibliaismeretre, és hálás vagyok az Úrnak, hogy itt ebben is fejlődhetek.

{k1999514}

Telegdi Natália:

Hosszabb időre volt szükség ahhoz, hogy megértsem az Úr tervét életemre, elhívásomra vonatkozóan. Felismertem, hogy Isten használni szeretne a szegény, elesett emberek közötti misszióban. Eleinte világi főiskolán akartam továbbtanulni, hiszen egy jó fizetéssel járó állás megszerzéséhez elengedhetetlen a megfelelő képesítés. Később azonban megértettem, hogy Isten célja sokkal előbbre való, és akaratának betöltése fontosabb, mint az én anyagi jólétem. Hiszem, hogy az Úr minden szükségemben segítséget nyújt nekem, és erőt ad a főiskolai tanulmányaim idejére is.

Hírek „Örüljétek az örülőkkel”

Hírek az OIM – Új Generációból:

Szeptember 4-én Debrecenben az OIM – Új Generáció missziós munkatársa, Barta Zsolt házasságot kötött Tajti Judittal (ki most már Barta Judit néven neveztetik) GRATULÁLUNK NEKIK! (Az EXIT stáb)

MEGJELENT!

Újabb zenei anyaggal bővült a keresztény paletta. Megjelent Forgács Sándor (Ózd) SZOLID: Emelj fel! című anyaga, mely Megrendelhető: CD-n (1600 Ft) és kazettán (700 Ft) a következő címen: Forgács Sándor, 3601 Ózd Pf. 173 vagy E-mail: szolid@freemail.hu

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

HIRDETÉS • Molnár Anita

A Palánta Gyermek- és Ifjúsági Misszió munkásokat keres
bibliaismereti, valamint FÉK (Fiatalok az Élet Küszöbén) órák tartására Budapesten. Ha szereted a gyerekeket, ha szívedre helyezte Isten, hogy őket az ő országába bevezesd, ha tudnál esetleg heti egy-két óraadást vállalni, vagy odaszánnád magad teljesen erre a szolgálatra, kérünk jelentkez a következő címen: 1071 Budapest, Damjanich u. 35. Tel./Fax: 06 (1) 322-0034

Amennyiben még nem végezted el a gyermekmunkás felkészítő tanfolyamot, akkor is jelentkezz, mert ezt a hiányt pótolni lehet.

Útravaló • Weöres Sándor

Ha arra törekszel, hogy az örök mértéket kövesd: ne botránkozz meg azokon, kik nem erre igyekeznek, hanem törekvéseik ingadozva ágaznak a sokféle véges és változó mérték között. Ne azt nézd, hogy mijük nincsen, hanem hogy mijük van: mert még a legnyomorultabbnak is van olyan lelki kincse, mely belőled hiányzik. Kifogásolni, fölényeskedni bárki tud; tanulj meg mindenkitől tanulni.

Lydia Keresztény magazin nőknek

– Szeretné házasságát megerősíteni?
– Bölcsességre van szüksége gyermekei neveléséhez?
– Elmélyültebb kapcsolatra vágyódik Istennel? ...akkor a Lydia magazin Önnel szól!
Lydia magazin 6701 Szeged, Pf. 1162. Tel./fax: 62/458-207, E-mail: lydia@freemail.c3.hu
Decemberi számunk tartalmából: Félnünk kell-e a 2000. évtől? – Felemás igában –
Legyőzhetjük a depressziót! – Ha válás fenyeget... és más érdekesítő biznyságtételek,
írások.

Gondoljon a karácsonyra! A Lydia magazint előfizetheti karácsonyi ajándékba szeretteinek, ismerőseinek.

Gyülekezetek figyelmébe! Lydia a misszióért! Ha missziós céllal vásárolnak Lydia magazint, 20 példány fölött a régebbi számokból 50% kedvezményt adunk, és postaköltséget sem számolunk fel! Az akció karácsonyig tart, vagy a készlet erejéig.

Impresszum

Főszerkesztő: Bérczes Lajos

Szerkesztő bizottság: Balogh Sándor, Durkó Sándor László, Kázmér Pálné, Koncz Sándorné, ifj. Kovács Béla, Kovács Zoltán, Nagy Kornél, Weigert Emese

Fotó: Kincses Kornélia

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

A címlapon: Koszovó 1999

Internet: <http://www.epk.hu/eloviz>

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37.

Tel/fax: (1) 251-6987 vagy (1) 222-0086

Felelős kiadó: Fábrián Attila elnök

Előfizethető a szerkesztőségben személyesen vagy postai úton. Előfizetési díj egy évre: 1000 Ft + postaköltség

ISSN 1217-0623 © 1998 EPK. Minden jog fenntartva.

Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

REJTVÉNYOLDALAK

1. Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k1999506}

2. Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k1999508}

VÍZSZINTES: 23. Kiköszörül. 24. Khám fiától származó istentelen nép (*IMóz*). 25. Báruk atyja (*Neh*). 26. Az indium vegyjele. 27. „... vetettetek, de keveset takartok” (*Agg*). 29. Egyszeri rövid hangot ad. 30. „Erős torony az Úrnak neve, ... folyamodik az igaz” (*Péld*). 31. ...-Rimmon, júdabeli város (*Neh*). 32. U. G. F. 34. Elborít. 36. Az első amerikai milliomoscsalád. 37. „... a napról és óráról pedig senki sem tud” (*Mt*). 38. Harang páratlan betűi. 39. Régi portugál és brazil pénzegység. 41. Jézus őse (*Lk*). 43. Néma bírók! 44. Kölcsönöznél. 45. Völgy, ahol Ábrám és Melchisédek találkozott (*IMóz*). 46. „Őt szolgálják a fiak, az ... beszélnek az utódoknak.” (*Zsolt*). 48. ... birka; beteg juh. 50. A radon régebbi neve. 51. Ukrán, török harcos. 52. Bálványisten Ninivében, amelynek templomában Sénakhéribet megölték (*2Kir*). 54. Bevizez. 57. Görbe hámozókés. 58. Egyik lábáról a másikra áll. 60. „Az Úr napja pedig úgy jó majd el, ... éjjeli tolvaj” (*2Pét*). 61. Okirat. 62. A szív teszi. 63. Jugoszláv határok! 65. Levág, kiirt; visszafelé. 67. Város, melyet Dávid megmentett a filiszteusoktól (*ISám*). 69. A fáradtságtól összeesik. 70. Páratlan éves! 71. É. I. G. 73. Ir-...; város Júda pusztájában (*Józs*). 75. Lázár testvére (*Jn*). 76. Értéktelen holmi. 77. A szekrényben van! 78. A román Jiu folyó magyar neve. 80. Spanyol városka, Pamplona közelében. 82. Hegyaljai község. 83. Idősebb férfi. 84. Budapesti egyetem névbetűi. 85. Egyfajta kapocs, kötő elem. 87. Érzelmait kifejező költő. 89. „Senki a te ifjúságodat meg ne ...” (*1Tim*). 90. Sutba dob. 91. „Izraelnek ... a mi királyunk.” (*Zsolt*). 92. „Amelyre nézve tétettem én hirdetővé és ... és pogányok tanítójává.” (*2Tim*). 93. Felemás. 94. Város, amely megkísérelt ellenállni az asszíroknak (*Ézs*). 95. Kolossébeli keresztény nő (*Filem*). 97. Tartós derékszíj. 99. A juh teszi. 100. Túraverseny, fonetikusán. 101. Este, németül. 102. A pedagógia része! 104. Pest megyei község a Duna partján. 106. Francia férfinév. 107. A PCI csatlakozó típus elődje. 108. ... az árat; drágít. 109. Tüzet megfékez. 111. Város, melyet a zsidók Dánnak neveztek el (*Józs*). 113. Kellemetlen szag, fordítva. 114. Belsőérzés! 115. „Felkél az Isten, elszélednek ellenségei; és elfutnak ... az ő gyűlölői.” (*Zsolt*). 116. Asszír csillagisten, melyet az izraeliek imádtak az Úr helyett (*Ám*). 118. „A Pál utcai fiúk” egyik szereplője. 120. A fordítottja is igekötő. 121. Távollét igazolása. 122. Pőrekocsi. 123. Az albán pénz, névelővel. 125. Egy Hernád völgyi községbe való. 127. Tárgya. 129. „Öröme van az embernek szája ...” (*Péld*). 132. A bór-troxid kereskedelmi neve. 134. A taxisnak van. 135. A római mitológia démonai. 136. „Egyet tudok, hogy noha vak voltam, most ...” (*Jn*). 138. Ézsau unokája, edomita fejedelem (*IMóz*). 139. Szlovák helység, magyar neve: Abaujszina. 140. Rakomány, régiesen. 141. Össze-vissza fut! 143. Hegy, amelyre Illés próféta menekült (*1Kir*). 145. Erdélyi író, szociográfus (Ferenc). 146. Grönland része! 147. Részükre. 148. Rohanó. 150. Egyiptomi folyó (*IKrón*). 152. P. G. V. 153. Az egyik vércsoport. 154. Ivóedény. 155. „Házam imádság házának hivatik minden népek ...” (*Ézs*). 157. Hármaskötésű, nyíltláncú szénhidrogén. 159. A poggyászbán van! 160. Ilyen király volt Nabukodonozor (*Ezsd*). 162. „Nagy a te irgalmasságod, Uram! A te ítéletid szerint ... meg engem” (*Zsolt*). 164. Fiziológia.

FÜGGŐLEGES: 2. Kukorica. 3. Az ezüst vegyjele. 4. Hézag. 5. Üzlet, visszafelé. 6. Hámor fia (*Bír*). 7. ... állatkák; egysejtű véglények. 8. Oersted, rövid. 9. Kambodzsi és monacói

autójel. **10.** Zimri fia (*IKrón*). **11.** „A felingerelt atyafiú ... az erős városnál” (*Péld*). **12.** Germán eredetű női név. **13.** Parlagi növény. **14.** Város, ahova Gedeon követeket küldött (*Bír*). **15.** 400 egységes új szögfok. **16.** Északi rész! **17.** Págielnek, az Áser törzs fejedelmének atyja (*4Móz*). **18.** Valótlanságot, rágalmat kitalál. **19.** „Mert aki meghalt, felszabadult a bűn ...” (*Róm*). **20.** T. H. Z. **21.** Input/output. **22.** Férfinév; jelentése: megszabadított. **28.** Ajtóőrző lévita, aki elbocsátotta idegen feleségét (*Ezsd*). **30.** Helység Miskolc mellett. **33.** Első, angolul. **35.** Karima. **37.** Város, a Pó-síkság keleti részén. **38.** Háztól-... **40.** Sorban elmond. **42.** Eljár felette az idő, régiesen. **44.** Valle d' ...; olaszországi körzet. **45.** Híres elemes rádiótípus volt. **47.** Eltulajdonítom. **49.** „Éheztem, és ... adatok” (*Mt*). **50.** Női név; jelentése: Isten dicsősége. **51.** Elmond. **53.** Fővárosa Szöul. **55.** Izrael egyik táborhelye a pusztai vándorlaskor (*4Móz*). **56.** Érvényes, hatályos. **57.** Ahohi férfi; tiszt Dávid seregében (*IKrón*). **59.** Jézus egyik mellékneve (*Mt*). **62.** „Nagy az én bizodalمام hozzátok, nagy az én ... felöletek” (*2Kor*). **64.** A bűnöző jelzője lehet. **66.** Egy Somogy megyei városba való. **68.** „Jaj néktek képmutató ...” (*Lk*). **69.** A szőlő kapaszkodó hajtása. **70.** A szeretet: „nem cselekszik ...” (*IKor*). **72.** Női név. **74.** ...való; eledel. **76.** Vesz. **77.** Teljesít, végrehajt. **79.** „Nem jó az embernek egyedül ...” (*IMóz*). **81.** Gyors, sebes. **83.** „Kívülről igazaknak látszotok ugyan az emberek előtt, de ... rakva vagytok képmutatással” (*Mt*). **84.** Van részére elég hely. **86.** A szemüvegtokban van! **88.** Inota hangzói. **89.** V. L. B. **90.** Egyiptomi és belga autójel. **96.** Mogyorós...; egér nagyságú, sárgás árnyalatú rágcsáló. **98.** Koros. **101.** Változó alakú egysejtű állat. **102.** Sámuel próféta dédapja (*IKrón*). **103.** Habitus. **105.** Az egész Földön elterjedt madár fajta. **108.** Pap, aki elbocsátotta idegen feleségét (*Ezsd*). **109.** Bankjegy, melyen Mátyás király arcképe van. **110.** Életben marad. **112.** Kis tó, ahol Józsué legyőzte a szövetséget északi királyokat (*Józs*). **115.** Júda leszármazottja, Héles fia (*IKrón*). **116.** Kedvelt babétel. **117.** Nákhor fia (*IMóz*). **119.** Súlypát; kristályosodó ásvány. **121.** Hegy Libanon mellett (*Én*). **122.** Nem visz tovább. **124.** Karbonil- és szénhidrogén-csoportot tartalmazó szerves vegyület. **126.** Sár, lerakódás. **128.** Egyfajta étterem. **129.** Bűvészmutatványokat bemutató aszkéta. **130.** Sírba helyez. **131.** Puttonyos vízkiemelő szerkezet. **133.** Szemfog, névelővel. **135.** Otthona. **137.** Hozzávaló. **140.** Artaxerxes király helytartója (*Ezsd*). **141.** „Akit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, akit ... fogad.” (*Zsid*). **142.** Azt követően. **144.** Állatszörből készült erős fonal. **147.** Férfinév, jelentése: karácsonykor született. **148.** Ruhaszélet eldolgoz. **149.** Strázsál. **151.** Téli sportot űz. **154.** Összetört pad! **155.** A zsoltár páros betűi. **156.** „A” növény része. **158.** Fél évente! **161.** Logaritmus rövidítve. **162.** Betű kiejtve. **163.** A stroncium vegyjele. **165.** A múlt idő jele.

Minirejtvény • Nagy Kornél

{k1999509}

VÍZSZINTES: **1.** Sáfán fia, aki elvitte Jeremiás levelét a babiloni száműzöttekhez (*Jer 29*). **6.** „Aki győz, az ... ruhákba öltözik” (*Jel 3*). **7.** Samaria jelképes neve (*Ez 23*). **8.** Város Júda síkságán (*Józs 15*).
FÜGGŐLEGES: **1.** A főpap részére készített szent öltözék (*2Móz 28*). **2.** Hely, ahol Sámson egy szamarállkapoccsal agyonvert ezer filiszteust (*Bír 15*). **3.** „... nincs vezetés, elvész a nép” (*Péld 11*). **4.** Hely, ahol Sault és Jonathánt eltemették (*2Sám 21*). **5.** Disán fia a Hóreusok nemzetségéből (*IMóz 36*).

Kedves Rejtvényfejtők! • Nagy Kornél

Ismét a megfejtések elküldéséről kell írnom. Még mindig rendszeresen előfordul, hogy kapkodva leírt, ellenőrizetlen megfejtéseket kapok. Voltak esetek, amikor hiányos ige hely feltüntetés, vagy az igevers szerepelt a bibliai idézet helye helyett, a legutóbbi esetben pedig

feltehetően elírás miatt nem lehetett pontot adni. Két dolgot szeretnék hangsúlyozni, megismételni. A megfejtéseket, azaz a két igehelyet és egy bibliai nevet gondosan leírva és ellenőrizve küldjétek el, mert a figyelmetlenség és kapkodás miatt több óras, esetleg napos rejtvényfejtés válik fölöslegessé a pontszerzés szempontjából. Szeretnék mindvégig következetes és igazságos maradni, hogy a részrehajlás vádja ne érhesse, ezért a pontatlan, elírt, hiányos megfejtés a jövőben is 0 pontot ér. Lehet, hogy ez némelyek számára túl szigorú és talán testvérietlen, de az egyértelmű elbírálhatóság és objektívítás csak így valósítható meg.

Bemutatkozik: Tóth Terézia (Tápiószentmárton)

E számban bemutatkozik Tóth Terézia testvérnő, aki eddig 19-szer küldött be megfejtést. 128 pontot gyűjtött össze, és egyszer részesült könyvjutalomban.

Hívő szülők gyermekeként nőttem fel. 1976-ban döntöttem, hogy most már nem csak gyülekezetbe járok, hanem életemet Jézus Krisztusnak adom. A bemutatkozásom két év múlva történt meg Tápiószentmártonban. Azóta igyekszem hűséges és hasznos tagja lenni gyülekezetünknek. Nagyon szeretem az Élő Víz folyóiratot, mert az Úr nagyon sok áldásban részesített a benne lévő írások és rejtvények által.

A rejtvényfejtők bemutatkozása sorozatot jövőre is folytatjuk, ha jónak látjátok és természetesen, ha küldtök néhány sort magatokról egy rövid bizonyossággal, valamint egy színes arcképet.

Ötfordulós rejtvenypályázat

{k1999507}

Az **ötfordulós rejtvenypályázat** finiséhez érkezünk, ezért részletesen ismertetem a további teendőket. Két évvel ezelőtt volt már hasonló pályázat, de néhányan jelezték, hogy bonyolultak voltak a szabályok és a tennivalók. Így most igyekeztem egyszerűsíteni, remélem sikerrel. Ennek ellenére mindenki figyelmesen olvassa el az alábbi néhány sort!

A pályázat sorsolásán azok vehetnek részt, akik az öt fordulóban **legalább 36 pontot** gyűjtöttek össze. (E pontszám, a „A pontverseny állása” résznel, a nevek utáni zárójelben látható.) További feltétel, hogy a 2. számú keresztrejtvényekben, a karikázott négyzetek megfejtett betűiből összeállított bibliai idézet pontos helyét be kell küldeni. A határidő megegyezik a mostani rejtvényekével. A 25 betű sorba rakásához segédletként igénybe vehető a túldoldalon látható kétsoros négyzetrács. Ennek az alsó sorában 1–5-ig terjedő számok találhatóak, melyek a fordulók számait jelentik. Ezek fölé azokat a betűket kell írni, amely fordulóban, a karikázott négyzetekbe megfejtett betűk kerültek. Mint látható az idézet kezdő betűje már be van írva. Ez utolsó (fenti) rejtvényben pedig, mind az öt betű helye látható a karikával ellátott négyzetek alján. Az előző négy forduló 19 betűjének pontos helye nincs megadva. Ha jól sikerült megfejteni a karikázott betűket, akkor helyük megkeresése nem lesz nehéz feladat.

A négyzetrácsot ne vágjátok ki és ne küldjétek el, hanem csak az összeállított bibliai idézet **pontos helyét!**

A pályázat nyereményei: három sztereo **rádiósmagnó**, ebből egy CD játszós; három – a *Városi Ferenc* testvérünk által felajánlott – **ASTRON karóra**, valamint a szokásos, tíz Élő Víz előfizetés. A nyerteseket levélben fogom értesíteni.

A pontverseny állása:

(A zárójelben lévő számok az ötfordulós pályázat pontszámait jelzik!) **93 pont:** Gáspár Jánosné (36); **92 pont:** Kiss Katalin (36), Pintér Józsefné (36), Szabó Szilvia (22); **91 pont:** Kriston Rózsa (36); **90 pont:** Farkas Gréti (36); **89 pont:** Horváth Istvánné (36); **88 pont:** Durkó Lajosné (29); **86 pont:** Szerdi Hajnalka (27); **82 pont:** Városi Ibolya (36); **81 pont:** Virág Róbert (16); **76 pont:** Takácsné Makkai Zita (36); **74 pont:** Györfi Eszter (36),

Sógorka Ferencné (36), Vass Béláné (36); **72 pont:** Szalontai Mária Klára (34); **70 pont:** Csaplár Antalné (36); **69 pont:** Gróf Nándorné (8); **67 pont:** Borbély Józsefné (36), Tóth Terézia (36); **65 pont:** Balla Erzsébet (36), Bordásné Váradi Krisztina (9), Duszka Tiborné (29); **61 pont:** Mundrucz Istvánné (36); **58 pont:** D. Nagy Gáborné (31); **57 pont:** Bálint Miklósné (32); **54 pont:** Barna Frigyes (36), Berla Ferenc (36), Hegedűs Péterné (36), Nagy Kornél Gedeon (36), ifj. Tarr István (36); **52 pont:** Bálint Miklósné (27), Murvai Lászlóné (34); **51 pont:** Jócsákné Kurdi Sára (18); **49 pont:** Bozsóky Ferencné (36), Szakács Györgyné (31); **45 pont:** Böszörményi Lászlóné (34); **44 pont:** Becző Győző (36), Édes Zsuzsanna (36), ifj. Horváth Istvánné (36), Török Ferencné (36), Weller József (13); **42 pont:** Komócsi Józsefné (16); **36 pont:** Balogh Katalin (36), Forgács András (36), Molnár Péterné (36), id. Monos Mihályné (36), Nagy-Ajtai Márta (36), Plesa Jánosné (36), Sárík Róbert (36), Simák Erika (36), Simon Adrienn (18), Szabó Endre (9); **33 pont:** Kubis Ferencné (33); **32 pont:** Wilhelm Konrád (32); **28 pont:** Megyeri Béniné (20); **27 pont:** Kaszta Imola (27), Kállai Ibolya (36), Kállai József (27), Molnár Anita (36), Sanda Mónika (36), Szabó Zoltán (27); **22 pont:** Csányiné Farkas Mária (31), D. Nagy Emma (31), Kis Krisztián (18); **18 pont:** Burai Imréné (18), Farkas János (36), Gyuricsek Evelin (36), Juhász Csilla (18), Makkai István (36), Seprenyi Mihályné Pirka Andrea (36), Schäfer Ruben (18), Windisch Károly (36); **9 pont:** Juhász Miklósné (36), Nagy Mihályné (9), Ónódi Andrea (36), Óvári András (36), Perei Imre (36), Szabó Gizella (36).

Elküldendő:

az 1. keresztrejtvény számozott soraiban található **igevers pontos helye (3 pont)**; a 2. keresztrejtvény, vízsz. 2., és függ. 1. soraiban található **igevers pontos helye (4 pont)**; valamint a minirejtvény öt bekarikázott betűjéből összerakott **szó**, mely egy bibliai személy és hegység neve is (**2 pont**).

Megérkezési határidő: 1999. november 22.

Cím: *ÉVR Nagy Kornél* 1151 Budapest, Csobogós u. 6. 4/22. **E-mail cím:** *nkornel@epk.hu*
A '99/4. szám rejtvényeinek helyes megfejtése:

1. keresztrejtvény: *2Tim 1,14. (**4 pont**);

2. keresztrejtvény: Mik 6,8. (**4 pont**);

minirejtvény: Jeruzsálem (**1 pont**).

A **karórát**, melyet *Vadon Tamás* óras testvérünk ajánlott fel, **Gáspár Jánosné** (Várpalota); a **tollkészletet**, **Szabó Szilvia** (Kémes) nyerte. **Könyvet** nyert: **Kiss Katalin** (Pécs), **Kriston Rózsa** (Bánhorváti), **Pintér Józsefné** (Kalocsa).

A nyerteseknek szívből gratulálok. Pontjaikat ezzel elvesztették, de a pontgyűjtést újra kezdhetik, melyhez sok sikert kívánok.

{k1999510}

GYERMEKKERT

{k1999515}

{k1999516}

{k1999517}

{k1999518}

{k19995C}

{k19995D}